

Nesfârșitele plaiuri

Nesfârșitele plaiuri

**Antologie poetică a scriitorilor
populari întocmită și îngrijită de
prof. Marcel Lapteș**

**16
2009**

**COLECȚIA
„ETHNOLOGICA”**

Redactor: Prof. MARCEL LAPTEȘ
Sigla colecției: SIMONA RUSU
Machetare și tehnoredactare: DANI ÁGNES
Culegerea computerizată: MARIANA ZBERTEA

COPERTA I: La Deva în cetate,
foto: MARCEL LAPTEȘ
Interior I-II: Clăi de fân pe Platoul Luncanilor,
foto: NICU JIANU
Interior III-IV: Pășune în Țara Zarandului,
foto: GEORGE MUNTEAN
COPERTA IV: Lângă eroii neamului,
foto: MARCEL LAPTEȘ

Lucrare apărută la Editura CORVIN - Deva
Director: VARGA KÁROLY
Tipărită la GRAPHO TIPEX SRL - Deva
Director: FARKAS LÁSZLÓ
Adresa: 330190 Deva, o.p. 1., c.p. 138.
tel.: 0254-234500; fax: 0254-234588
e-mail: office@corvin.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nesfârșitele Plaiuri

Deva, Editura Corvin 2009
240 p., 21 cm

ISBN 978-973-622-538-3

© *Toate drepturile aparțin autorului*

Această carte apare sub egida:
**CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA
ȘI PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE
HUNEDOARA-DEVA**
Director: Mariana Deac

Iubirea fără sfârșit

În fiecare primăvară, sub impresia sărbătorilor pascale, se desfășoară pe plaiurile hunedorene, Sărbătoarea poezilor populari **Din toată inima**, reunind creatori de frumos din întreg cuprinsul țării.

Acești **mestieri, calfe și zidari**, harnici și modești trudes cu înțelepciune țărănească pe ogorul miraculos al **Mioriței cea fără egal**, iscând noi și noi frumuseți, spre lauda eternului sat românesc.

Manifestarea este patronată de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, fiind singulară în întregul peisaj al artei și folclorului nostru și adună într-un florilegiu de spiritualitate populară, poeți și scriitori ai scrisului țărănesc, individualități artistice recunoscute prin cărțile literare publicate.

Poeții populari își trag seva creatoare din filonul tradiției populare utilizând mijloace de exprimare artistică proprii bogăției etnosului unei civilizații, cea a satului românesc, revelatoare pentru mentalitatea omului de la țară.

În vederea conservării și valorificării acestor creații, expresii ale unui dialog polivalent între tradiție și modernitate, între oralitate și expresie scrisă cărturărească, am inițiat un larg program de tipărire a scrisului țărănesc reprezentat de o adevărată elită etnoculturală românească.

Începuturile au fost făcute de o primă modestă antologie poetică, intitulată generos **Florile pământului** (2002), apoi **Lumina din cuvinte** (2007) cu prilejul aniversării a 30 de ani de creație poetică neîntreruptă a Cenaclului Județean „Miorița” iar astăzi realizăm cea de a treia publicație poetică de gen pe care am numit-o **Nesfârșitele plaiuri**, celebrând prin aceasta o lungă activitate în domeniul artei literare țărănești a 9 poeți hunedoreni și a 27 poeți

din mai multe județe ale țării. Spre deosebire de antologiile anterioare în cea prezentă am publicat și doi poeți din diaspora: **Nicoară Ioan** din Arizona – Phoenix (SUA) și **Vasile Barbu** din Uzdin (Serbia), care în mod special, ne-au onorat cu prezența la manifestările noastre literare.

Considerăm că prin aceasta ne-am făcut o datorie de onoare profesională și sentimentală, în dorința de a aduce în fața iubitorilor de folclor și civilizație tradițională noi frumuseți într-un domeniu în care drumul de la anonim la personalitatea scrisă, în cadrul transformărilor prin care trece satul contemporan, este la început și promite aceleași străluciri și împliniri artistice.

De aceea am spus-o în repetate rânduri, că dinamica actuală a culturii populare, această migrație de la **tradiție spre inovație** (modernitate în foclor) trebuie sprijinită și încurajată numai în coordonatele proprii exprimării tradiționale țărănești. Celelalte aspecte care se manifestă artificial vor fi efemere și vor trece în uitare pentru că autenticitatea populară știe întotdeauna să-și decanteze valorile.

Mărturisesc cititorilor că poeziile creatorilor din această antologie m-au emoționat adânc pentru că mi-am regăsit cântecele mele în tematica poetică a multora dintre poemele prezentate și atunci am înțeles enorm cât de important rămâne pentru noi **satul românesc** cu veșnicia liturgică și iubirea sa nesfârșită.

Tuturor poeziilor populari prezenți în antologia noastră, le doresc cât mai multe împliniri artistice în universul liric al poemelor pe care ni le dedică cu acea generozitate și modestie proprii marilor personalități artistice.

Ec. Mariana Deac

*Director al Centrului Județean pentru
Conservarea și Promovarea Culturii
Tradiționale Hunedoara*

Plaiurile Hunedoarei

AUGUSTIN BRIA

Munții noștri

Munții noștri – falnici Carpații
E pământul miraculos al acestei nații,
România cu susur de izvoare
Mângâiată cald de soare.

Tot pământul acesta e sat românesc,
Codrul și câmpia aceeași limbă vorbesc,
Țăranii au rădăcini de veacuri
Sub munții noștrii suri.

Au cântat doine sub soare
Lângă stânca de mioare
Iubind glia strămoșească
Eroii să ne-amintească.

Să păstrăm acest falnic nume
Ce rămâne-n veci pe lume,
Munții – pământ românesc,
Slăvit fie, cât trăiesc.

Despre țară vă vorbesc

Despre țară vă vorbesc,
Prietenii,
Despre plaiul românesc,
Despre satul strămoșesc vă vorbesc,
Prietenii,
Despre Regele dintâi, Decebal,
Despre doina din caval
Ce răsună-n Munții Orăștiei
Din tăria și ființa moșiei.
Să nu uităm o clipă
Cum bat vulturii-n aripă
Vestind în lege și dreptate
Nașterea unui popor din noapte.
Rotește-ți ochii în calda lumină
Și-ți vei vedea apoi obârșia latină
Vom ști, prietenii, că suntem un popor
Fără de moarte,
Că nici o vitregie nu ne poate desparte.

Cine vrea

Cine vrea cu noi să trudească pământul
Să-nțeleagă mai întâi cuvântul
DRAGOSTE de ponoare și glie,
De rodul parfumat din vie.
Udat cu lacrimi calde a ploii
Pământu-i sub asuprirea nevoii.
Din moși – strămoși e Miorița
Destinul unui popor de viță.

.....
Cine vrea să-nțeleagă pământul
Să simtă cum adie în grâne vântul.

Uniți ca frații

Noi suntem pietre-n tărie
Iubirea de neam și glie
Suntem români uniți ca frații
În arcul fremătând Carpații.

Suntem cântec de baladă
Sub fulgerături de spadă;
Cât pe cer îi soare, lună
Fi-vom uniți împreună.

Eroismul și măsura,
Iubirea de moșie e armura
Și toți din Patria Română
Vom apăra țara străbună!

Balada omului

O, născocitorule,
Tainicule,
Dătătorule de pită
Stropită cu apă sfințită!
Fiule iubit de țărână
Cu văzduhul de stoluri
Albastre
Ești amiaza holdei
Și a livezii,
Te pârguiești în rodul stăpân
Al amiezii.
Omule ești viață
Cum Dumnezeu îți dă povață
Să îngrijești grâul în câmpie
Și pruncii să-ți surădă-n glie.
C-ai fost făcut
Model ceresc
Sub codrii de aramă
Unde cresc
Spre culmi înalte
Fagii
Și brazilii.

De la cap pâ-n la picioare
Ești miracol și splendoare!

Soarele și luna

Mândru soare,
Mândră lună
Noți și zile o să-ți spună
Dorurile mele,
Păzite de stele.
Numai luna
Mi-am purtat cununa
De dragoste și de dor
Lângă mândra în ponor
De-aceea plâng și tresar
Pentru dorul meu amar,
Fără soare
Doar cu ofilită floare,
Fără grâul înflorit
Cu buruieni năpădit.

Visele neîmplinite
Sunt doar cărți îngălbenite.

De dragoste și de dor

Am plecat, fecior, odată
Să găsesc o mândră fată,
De m-am depărtat
Cu dor de sat.
Am găsit-o lângă poartă
Și mi-a dat inima toată.
Era zi cu mândru soare
Și vânt adiind cu boare
Iar cu ram de sălcioară
I-am făcut cunună rară
Și ne-am spus cu jurământ
Să ne luăm în plină vară
De soț și de soțioară.

Dar ne-au ieșit în cale
Zile negre și uitare.

Colind de Anul Nou

Aho, aho
De Anul Nou
La copii câte-un cadou,
Aho, aho
Copii și frați
De prin sate adunați
La Domnul vă închinați
Să urați, să tot urați
La case să colindați!
Ia pocniți din bice, măi
Și sunați din zurgălăi
Tot așa din clopoței
Să se-adună-n munți și văi,
La sate și prin cătune
Și la oameni vorbe bune,
Pe la poalele de munte,
Pe la cei cu oi cornute.
Anul Nou belșug vestește
Și din nou că se pornește
La cel mic și la cel mare,
Bogăție în hambare!
Ia pocniți din bice, măi
Să piară răul din noi,
Să fie liniște-n lume
Libertatea să răsunе!

Pomul

Pomule cum te-ai uscat
Din ramuri frunza ți-a picat
Și nu mai are parte
De-a vântului șoapte.
Bătrân, singur, putrezești
Din ce-ai fost nimic nu ești.

Tot așa este și omul
La-nceput falnic ca pomul.

Răsare luna

Răsare luna bătrână,
Peste sat ca o cunună,
Stelele pâlpâie-n dor
În poiana de mohor.

Pe banca de lângă casă
Stau cu mândra, nu ne pasă
Și-i văd fața luminată
La fel ca altădată.

.....

Răsare luna bătrână
Dragostea să ne-o spună.

(Din vol. **Poezia satului**, Ed.
Centrul Creației Populare,
Deva, 2002)

IOAN BUȘTEA

Statornicie

Noi trăim pe-această glie
Ce a fost a Dacilor
Ca oameni de omenie
Și în suflet cu mult dor.

Mult se spune despre noi,
Ne contestă adevărul
Că am fost și suntem răi
Și că facem pe stăpânul.

Când la altu-n casă
Îți impui părerea ta?
Și mai dai cu pumnul-n masă
Atunci tot gazda e rea?

Fiecărui individ
Demnitatea-i apărată,
Nu e pus nimeni la zid
De are fața curată.

Bat clopote

Bat clopote-n sunet
În biserici sfinte
Și trupuri fără suflet
Zac roată în morminte.

Au fost și au trăit
Aicea pe pământ
Și mulți au pățimit
Pentru cuvântul sfânt.

Din toți care au fost
Născuți pe-acest pământ
Nici unul nu s-a-ntors
Să-nvie din mormânt.

Doar unul a fost dat
Numit: Iisus Hristos
De Dumnezeu chemat
Să pună moartea jos.

Creștini din lumea mare
De-atunci îl preamăresc
Și-această sărbătoare
Cu toții o cinstesc.

Codrule frate

Atâta timp a trecut
Codrule, fratele meu,
Cărările nu ți-am trecut
Înstrăinat de dorul greu.

Și iată gerul și zăpada
Le-a alungat primăvara
Și păsările de-a grămada
Cântă până se lasă seara.

Și mulți își caută drumeția,
Codrule, la umbra ta,
Tu le asiguri veselia
Și grijile de-a mai uita.

Cât îmi ești tu mie drag!
Dar într-o zi te las codrule iubit
Să pier ca frunzele de fag
Când vântul le va risipi.

Tu nu mi-i plânge că n-ai dor
Chiar de pierzi o rămurea
Că-n lumea umbrelor cu dor
În veci nu te mai vedea.

Amintiri în toamnă

Veștejită-i frunza-n coastă,
Rar se mai aude cucul,
Parcă și viața noastră
O bate din spate vântul.

Cu-amintirile trecute
Greu ne ținem pe picioare,
Din iubirile avute
Consolarea-i ca o floare.

Dragostea a câta oară
Vrea aminte să ne-aducă?
Toamna rece ca o boală
Crapă coaja de pe nucă.

Rătăciți precum căprioara
Alungată de copoi
Ne dorim să vină vara
Cu dragostea din zăvoi.

Satul meu

În satul în care m-am născut
E-atâta liniște acum
Și pare ca un făcut
Să nu-ntâlnești un om pe drum.

Doar câte-un moș și câte-o babă
Pe ici și acolo se zăresc
Mișcându-se-ncet prin ogradă
Și din când în când grăiesc.

Nu prea mai au ce de făcut
Doar să se afle-n treabă
Își amintesc din timpul trecut
Cât i-a fost ea lui de dragă.

El tânăr fiind ca un june,
Ea zveltă, mlădioasă
Mult i-a umblat în cale
Până a-i fi mireasă.

Ea parcă mai întinerită
O clipă râde, face haz.

Și îmi zic și eu că mâine
Voi fi ca o picătură
Rar vorbindu-se de mine
Când și când de câte-o gură.

Nostalgie de primăvară

Prins în toiul primăverii
Ca un vis nedat uitării,
Aducând copilăria
Anilor cu bucuria,
Am plecat pe câmp hai hui
Fără gândul nimănui.
Soarele nu dogorea,
Vântul încet adia,
Fluturii din floare-n floare
Ondulau din aripioare,
Cânt de cuc și păsărele
Întrecându-se pe ele,
Vraja florilor frumoasă
Mă făcu să iau acasă
Un buchet, multicolor
Ce-ți aprind în suflet dor.
Nu plângeau doar stropi de rouă
De sub genele-amândouă,
Picurau în voia lor
De undeva venind dor.

Te-am iubit copilărie

Te-am iubit copilărie,
Te iubesc și-acum mereu
Că sufletul reînvie
Clipe din trecutul meu.

Timpul taie ca o lamă,
Ascuțită fără milă.
Făcând spectacol de dramă,
Ici și colo c-o idilă.

Bate vânt, aduce ploaie
Cu zăpezi și iar se duc.

Cântă cucul

Cântă cucul în pădure,
Habar nu are de lume,
De-i bogată sau săracă
Pe la Sfântul Petru pleacă
Departe în țări streine
Primăvara iar revine,
N-are necaz, n-are dor,
Tot timpul e călător.
Lumea toată îl dorește
Și cu speranța lui trăiește
Să-l apuce a cânta
Înc-un an din viața sa.
Dar încet timpul se duce
Și mulți n-or să-l mai apuce,
Alții vin la rândul lor
Să-l asculte cu mult dor
Iubind să fie iubiți
Să trăiască fericiți.

(Din vol. *Călătorind cu poezia*,
Ed. Călăuza, Deva, 2005)

SIMION COLCER

Către cei dragi

Frunză caldă de mușcată
Bine era în sat odată
Aveam mamă, aveam tată
Și dragă o mândră fată.

Aveam frați, aveam surori
Și rouă caldă pe flori.
Toți s-au dus spre alte zări
Peste munți și peste mări.

Dar acum sunt acasă
Și vă scriu cu dor la masă,
C-afară-i cerul senin,
Sufletul de dor mi-e plin.

Să ne strângem în grădină
Cu masa de roade plină,
Să-nchinăm pentru cei morți
Pentru rude și nepoți.

Primăvara

De pe șesuri, de pe dealuri
Printre stânci, printre coclauri
S-a topit zăpada toată
Trezindu-se natura moartă.

Primăvara e aproape,
Izvorul susură-n șoapte,
Raza soarelui ne-o spune
Atunci când cald apune.

Prin ponoare și pe dealuri
Iarba face valuri – valuri;
E atâta armonie
Într-un fir de păpădie!

Pretutindeni este viață,
Fluturii zburând se răsfață,
Că a înviat Hristos
Din pământul generos.

Doină

Codrule-n inima ta
Crește frunza și iarba
Cu izvoare și verdeață
Și cu dragostea de viață.
De n-ai fi bătrâne codru
N-ar mai fi și cântecu'
Că ești frate tot cu omul
Cât îi frunza, cât îi pomul.
Omul tot necazul lui
Îl șoptește codrului.
Codrule de-oi muri eu
Cântă altu-n locul meu
Și te va doini cu drag,
Codrule frunză de fag.

Așteptare...

Te-am așteptat tresărind aseară
În ierburile calde de vară.
Dar n-ai venit – m-am întristat
Știam că ceva s-a-ntâmpat.

M-am adunat atunci în gânduri
Ca-n alte date și alte rânduri:
Așa mi-e scrisă a mea soartă
Să rătăcesc din poartă-n poartă.

Streiu

Streiu ce curgi la vale
Dse-ntâlnești pe badea-n cale
Spune-i că îl aștept
Cu dor arzător în piept.

Spune-i că îs sănătoasă
Și-l aștept în prag de casă,
Lângă cerul plin de stele
Calde ca dorurile mele.

Că de când nu ne-am văzut
Iarba s-a uscat de mult
Florile s-or ofilit
Dar dragostea n-a pălit.

Dacă doarme să-l trezești
Și pe dată să-l vestești
Că-l aștept cu masa plină
Și cu doru-mi de lumină.

Amărăciune

Am ajuns să nu mă mire
Traiul nostru-n astă lume.
Că trăim fără de rost
Într-un pământ mănos.

Și plini de amărăciuni
Așteptând zilnic minuni,
Țara are gust amar,
Munca noastră în zadar.

Ne ducem din rău în rău
În prăpăstii și în hău
Iar Carpații de sub stele
Parcă plâng bătuți de rele.

Iar averea mea cea sacră
De ființa românească
S-a pierdut în sărăcii
Iar pământul în pustii.

Nostalgia satului

În satul în care m-am născut
Frumoase zile-am petrecut.
Cu nostalgie mi-aduc aminte
Cum era satul înainte.

Nedeile și horele – a satului comoară –
Acum cu toate se uitară;
E-o liniște ce amorțește gândul
Și care-a adormit pământul.

Timpul fuge clipă-n clipă,
Satul căzut ca o pasăre rănită
Se zbate fără de tihnă
În răul făcător de neodihnă.

.....

O lacrimă se-așterne pe dată
În calda amintire de-altădată.

Frunză verde

Frunză verde de trifoi
Suntem două flori de soi
Și izvoare vorbitoare
Sub strălucitul soare.

Sunt agoniseala ta
Ce se strânge ca și apa.
Toate dorurile mele
Sunt părticele de stele.

Și când stai și te gândești
Toate câte le trăiești,
Nimeni nu-i ca noi în sat
De Dumnezeu lăsat.

Chemarea lui Horea

De-i veșteji tu falnice stejar
Din răni, din rădăcini vei crește iar.
Spre-a nu rămâne gol în preajma ta
Te-om îngriji din nou spre-a te-nălța.
Români veniți cu doruri aprinse
Din zărilor de glie necuprinse
Să vă ascult durerea ce vă curmă
Acum în ziua de pe urmă.
Să fiți viteji și neînfrânți
Ca bravii și blânzii părinți,
Să apărați cu trupul toată glia
De cei ce jânduiesc la România.

.....
Voi adormi în pace adâncă
De-mi veți îndeplini sfânta poruncă

(Din vol. *Țăran târziu*,
Ed. Centrul Creației
Populare, Deva,
2001)

ILIE EREMIA

Puterea iubirii

Puterea iubirii, putere divină,
Ce rău alungă, doruri îmbină,
Puterea iubirii, gândul prea sfânt,
Aduce iubirea și pacea în gând.

Să zacă în beznă, ura amară,
Și tot ce-i rău, din lume să piară,
Pământul rămână veșnic în bine,
Lumea întreagă să nu se dezbine.

Pacea în lume etern să domnească,
În gândul curat, plăcut și frumos,
Lumea întreagă, în pace să crească,
Cum crește grâul-n pământul mănos.

Iubirea sfântă, putere divină,
Unească-i pe toți, în același cuvânt
Gândurile negre, în pustiu să se ducă,
Cu prima bătaie, rafală de vânt.

Toamna

A venit cu zile reci,
Toamna nu știu din ce beci,
Că pe-afară tot pământul,
Își scutură veșmântul.

Pomii toți de prin grădină,
S-au îmbrăcat în rugină.
Frunzele îs spulberate,
În jocuri de vânt purtate.

Supărat este pământul,
Și natura ce-l cuprinde,
Iar s-a dus vara frumoasă,
Spre alte țărâhuri sfinte.

Frunză verde foi de prun

Frunză verde foi de prun,
Dorul ăsta-i dor nebun.
Nu mă lasă să trăiesc,
Noaptea mă perpelesc.

Verde-i frunza plopului,
Lung îi drumul dorului.
Peste deal, ogaș de car,
Către stele în dar,
Peste munte cărăruie,
Ne-ncetat dorul să-l suie.

Peste șesuri și câmpie,
La răscrucea vântului.
Peste munte, peste glie,
Înspre calea gândului.

Nu e om pe lumea asta,
Să n-aibă ca dor năpasta.
Dragoste-i în astă lume,
Că inimă dor se pune.

O scrisoare către tine

Cele mai frumoase gânduri,
Pe care eu ți le scriu
Nu sunt gânduri risipite,
Adunate în pustiu.

Sunt caldele mele gânduri,
Ce se îndreaptă către tine
Așezate rânduri, rânduri,
Și să te găsească bine.

Cât despre mine n-am ce-ți spune,
Doar că-s bine sănătos
Însă doru-mi zboară-n lume
Și la tine mă gândesc.

Nu știu tu cum te vei simți,
Acolo în depărtare,
Dară dorul de la tine,
Îmi stă mereu în cale.

Și tot cu dor oi încheia,
A mele rânduri în scrisoare,
Că toată dragostea am pus în ea
Curată ca o albă floare!

(Din manuscris)

MARINELA ILIA

Primăvara

Liliac verde-n florit,
Drag mi-i câmpul înverzit
Câmpul cel cu flori mărunte
Ce-nfloresc vara la munte.

Toporași și clopoței
Vioarele, flori de tei,
Cicoarea cea albastră
Strălucesc sus pe coastă.

Sus în coastă la izvor,
Care susură cu dor,
Susură zglobiu la soare,
Și te-ndeamnă la visare.

Lacrimi și suspin

Verde crud, galben plăpând,
Lucesc sub soare blând,
Când primăvara își arată
Blânda și frumoasa față.

Vânt călduț de primăvară
Peste mândra noastră țară,
Peste mândrul nostru plai,
Lacrimi și suspin amar.

Lacrimi și suspin,
Ochi triști de străin,
De străin la vatra lor,
Bătrâni ce jelesc cu dor,
Așteptând copii la vatră
Risipiți în lumea toată.

Floare de sulfină

Sub o frunză în grădină,
Plânge floarea de sulfină
Plâng încet și toporași
Parcă ar fi îngerași.

Soarele vine-n grădină
Peste floarea de sulfină,
Trandafiri catifelăți
Îndată sunt desenați.

Peste grădină a aruncat
Cu sclipiri de diamant
Boabe aurii de rouă
Cu luciri de haină nouă.

Ciobănașul

Sus în deal pe câmpul înverzit
Un cioban a poposit
A venit cu turma lui,
Din inima codrului.

Cu mioare albe, negre
Cu câini blânzi cu labe grele,
Staulul și-l așeza
Și din fluieră cânta.

Doina lină, doina amară
Cântă-n amurg de seară
La opaiț și lumânare
Stând aproape de mioare.

Salcâmul

Raiul, a coborât pe pământ,
Salcâmul sfânt a înflorit.
Rochie albă de mireasă
Cu trena lucioasă
Cu mireasmă-nbătătoare
Îmbrăca întreaga zare.

În aer roiuri de albine,
Culeg dulceața florilor fine.
Atâta inocență și dulceață
Se arată pe-a lui față.

O pală de vânt în grabă
Printre flori a poposit
Cu o adiere tandră
Parfumul a risipit.

Pe creanga de alun

Pe o creangă de alun
Sus în deal lângă un prun,
Cântă cucul cel bătrân
Obosit de-atâta drum.
Toate păsările cântă
Oamenii cu drag le-ascultă
Ce bine ar fi să fie,
Numai cânt și bucurie.

Nostalgie

Dor de mamă, dor de tată
Dor de viața de altădată
Firul verde al ierbii parcă
Nu lucește ca altădată.

Atunci când tata îl cosea
Mama cu furca îl usca
Acum, parcă e mai greu
Firul ierbii îl tai eu.

Și mă uit așa pe coastă
Oare unde ești tu tată
Să mai fiu tânăr odată
Nu m-aș da pe lumea toată.

Țăranii

Cu fruntea brăzdată
De trecerea vremii pătată,
Cu necazurile de peste ani,
Trecut-au peste ai noștri țărani.

Muncesc și acum acest pământ,
Pământ ce cere un tribut.
L-au apărat și l-au muncit,
Cu dragoste l-au ocrotit.

De acei vicleni dușmani
Ce ne pândesc de atâtea ani,
Dar ai noștrii țărani
Precum falnicii stejari,
Ce stau de veghe peste ani,
Neclintit de viitor crud
Stau de veghe neîntrerupt,
La munte și la câmpie,
Păzesc de veacuri sfânta glie.

Spectacol de culoare

Toamna, curcubeu sfânt de culoare
Ce te-ndeamnă la visare.
La pădurea care-mbracă
Mândra haină colorată.
De la galbenul cel crud,
Pân la negrul de pământ.
Pictor drag, prin ochii tăi
Eu văd o lume ce nu are
În univers asemănare.
Doamne oprește timpu-n loc
Nu lăsa privirea să întorc
De la această binecuvântare
Ce pădurea ne-o arată în zare.

Dulce vis

Licări de lumină
Stau peste grădină.
Dorul meu suspină
Sub vie-n grădină
În noapte senină
Un cântec m-alină.
Alină-mă dorule,
Și-mi mângâie pleoapele
Sărută-mi lin buzele
Luminează-mi nopțile,
Nopțile sufletului,
Drumul greu al dragului.

(Din manuscris)

HORIA FĂNIȘ

Chemare străbună

În ziua ce trece de liniști zidită
Aud o chemare durută, șoptită
Zbătută în lutul din mine
Vatra satului eternă o ține.

Privesc în urmă cu grijă și teamă,
Ascult încet, ascult mai cu seamă
Cuvintele care strigă, ard și mă cheamă;
E satul ce-n umbre destramă.

E o chemare de dulce cânt,
Sunt buruienile tatei de pe mormânt
La căpătâi cu neagră piatră
Că cimitiru-i sfânta vatră.

.....

Eu n-am plecat din sat cu adevărat
Că mii de rădăcini m-a tot legat.

Poetul

Poetul e gând de fântână
Limpezit în raze de lună.
Cu nesomnul în pleoape
Își poartă cuvântul pe ape.
Averile lui sunt iubiri
Închise în ziduri de zbiri,
Și rimele sale pustii
Adie ca vântul prin vii.

Poate nu știe că are har
Și nici viață fără de hotar
Dar ne poartă lacrima durerii
În nestinsa speranță a serii.

Să-i mulțumesc că există –
Bucurie trecută pe listă.

Rugăciune

Tată m-au năpădit cireșii cu floarea lor albă,
Mă lasă, acasă să mă cufund în iarbă –
La mine, la bloc, mă sufoc
Și-mi arde inima în foc,
Moartea-i aproape scăpare
Aici pentru cel ce moare.

Tată, plouă în oraș salcâmi
Otrăviți de gustul pâinii.
Mă lasă, acasă, sub coroana bătrânului nuc
Că mai am puțin și mă duc
Spre vămile cele nebune
Doar toaca apuce să sune.

Tată, mă bat iarăși morile de vânt
Poemul nu mai sună a cuvânt,
De parcă-s pus să mă usuc la grindă
Și umbră sumbră-s în oglindă
Poate apuc roua pe față
În astă, nouă, dimineață.

Reîntoarcere

S-a întors copilul Savetei acasă,
Îl strigă în sat vecinii și-i spun:
„S-a întors cu fața gândului arsă
Și umblă desculț pe dealuri nebun”.

Îl vezi cum vorbește cu merii și prunii;
Și mângâie iarba albastră-n ponor;
Acum îi la cimitir să-și plângă străbunii
Cu sufletul plin de jale și dor.

S-a întors copilul iarăși s-audă
Cum iarba verde plânge sub coastă
Simțind ca odată cămașa pe spate udă
Să-și mai aducă aminte de cei de acasă.

Dor de sat

De-aș mai fi iarăși copil, pe dealuri, acasă
Aș asculta iarba plângând în gura de coasă,
Cosașii bătându-și coasa pe muchii de dealuri
În cântecul mării de iarbă – un verde în valuri.

Aș umbla desculț pe uliță, agale,
Ca un străin ce-l latră câinii pe cale
Mi-aș căuta urma rămasă ascunsă în lut
Zălog al trecerii mele și a timpului mut.

Vă las umilul meu poem, vouă
Țăranilor mei, că atât mi-a rămas
Că până la urmă nu-i timp de popas.
Când amare cuvinte în inimă plouă.

Tata

Se strânge lumea din vecini
Mai jos, lângă gardul de spini.
Stă tata pe lavița veche,
Îmbrăcat fain, fără pereche.
E duminică și-i sărbătoare-n sat
Și tata-și răsuțește țigara cu tact:
„Oameni buni, de vrea Dumnezeu
O veni de la oraș feciorul meu,
Că timpul o putrezit de când nu-l mai știu,
Mi-e teamă că nu-l mai văz viu.
Dară acu am primit carte
Din ale hotare, departe,
Că vine acasă-n pământul său
Că mare-i Domnul Dumnezeu!”

Și așteaptă, așteaptă bătrânul
Să înflorească încă o dată prunul.

Sat și oraș

Un loc înălțat
Și binecuvântat
De nouă meșteri mari
Calfe și zidari,
Scăldat primăvara de flori –
Cu holde în valuri galbene
Unde pâinea cea de toate zilele fierbe,
Și bisericuța albă în vârful deal
Și sufletul nostru plin de alean.
(Îi zicem cu toții *sat*
În suflet cu sfințenie păstrat).
Cutii de beton,
Nopti de nesomn,
Copaci piperniciți,
Mulți oameni zmintiți
De aerul greu, apăsător
Oameni goliți fără dor.
(Îi zicem cu toții *oraș*
Locul de Styx a bătrânului luntraș).

O altfel de glie

Din adânc de vremi tulburătoare
Lacrimi și sânge am avut la hotare
Parcă un blestem ne-a consacrat
Să ne piară sat după sat.

Deși lucram cu dragoste ogorul
Și ne cântam în lume dorul
Ne apăsa privirea din bătrâni
În nopțile tulburătoare de la străini.

Săraci eram, cu suflet luminos,
De ne durea un răsărit frumos,
De ne durea în iarbă fiara desenată
Culcuș de glie sfărâmată.

Mai credem în gloria românească,
În Înviere – Sfântă pască,
Trăim acasă iarăși suferinzi
Că s-o găsi un Iuda cu arginți.

Grâul

Se așterne o iarnă lungă
Cu vânt rece bătând în dungă,
Cu bobul de grâu în miraculoase insomnii,
Cu vise și germinații târzii.

Se face cu greu pâinea sub pământ
Ca un poem bogat în cuvânt
Răsărind prin lumină
Inocent, fără vină.

Așteaptă grâul povara verii
Ca sufletul meu în taina serii
Când vom da toți prinos de sudoare
În bobul ce niciodată nu moare.

Dor nespus

Plânge iarăși fânul
Necosit în luncă,
Ruginește coasa nebătută-n cui,
Bătrâna nicovală zace-n
Dor de muncă,
Că tata
E dus departe în cer
Unde-i lumea lui.

S-a stricat apa,
Așa ne-ncepută,
În fântâni stinghere
La răscruci de drumuri,
În sat nostalgic
Au mai rămas bătrânii,
Din hornuri rar pâlpâie fumuri,
Din lumea mea
Atât de străină, departe
Îți strâng cuvintele goale
Pe-o carte
Că dor nespus mă cheamă
Către tine neuitată mamă.

(Din vol. *Satul din cuvinte*,
Ed. Centrul Creației
Populare, Deva, 2005)

HOREA VIOREL FODOR

Doamne grea e crucea mea

Copil mic fiind acasă
Mâncam cu ai mei la masă
Dar niciodată nu aş fi crezut
Că voi fi, ca un pui pierdut.

Eram copil şi multe îmi doream
Să spun iar tatii, nu mai îndrăzneam
Crescusem în atâtea neajunsuri
Căci nu-mi doream nicicum alte chinuri.

Nu eram copt pentru dureri
Dar la câteva sfârșituri de veri
Rămase bietul pui fără tată
Fără mamă, în toamna cealaltă.

Și uite așa de pe o zi pe alta
Purtat în viață precum îi fu ursita
Ajunse să se căsătorească
În vatra satului, cea strămoșească.

Și multe și-ar mai fi dorit și acum
Norocul nu-l împiedică nicicum
Doamne grea e crucea mea
Precum a mea, la nimeni nu mai da.

Speram să urmeze un bine

Stau singur și privesc pe geam
Gândindu-mă la casa mea
Dar niciodată nu credeam
Să aud vreo veste rea.

Trecusem prin multe greutăți
În câțva ani de zile
Însă ca în atâtea dăți
Speram să urmeze un bine.

Dar binele nu s-a apropiat
Nici acum de mine
Rămânând înstrăinat
Și singur pe lume.

Oare Dumnezeu așa vrea
Să n-am parte de nimic?
Dar ce rău fac în lumea asta
Să n-am noroc măcar un pic.

Poate că așa m-am născut
Să trăiesc numa-n durere
Cât voi sta pe acest pământ
Să fiu trist, să scriu a jele.

Ești tot ce vreau eu

Alerg într-una,
Alerg mereu
Să răzbat furtuna
Dintre mine și eu.

Din ce s-a iscat?
Din ce a pornit?
Nu m-am întrebat
Căci mereu te-am iubit.

Vor fi furtuni, nu vor mai fi
Va fi vreme rea sau bună
Mereu vom merge împreună
Și pe toate le-om răzbi.

În timp și acum
Nu te voi uita
Pornind la orice drum
Cu tine voi pleca.

Mă întreb mereu

Mă întreb mereu
Gânduri mă apasă
De ce oare eu
Nu am stat acasă.

Pentru că nu-i am
Pe cei care îi iubeam?
Și acum îi iubesc
Dar nu mai trăiesc.

Părinții mei s-au dus
Pentru ei a apus
Soarele ce răsare
Pentru fiecare.

Mă întreb mereu
Gânduri mă apasă
De ce n-am stat acasă
Și aş vrea și eu.....

Ai vrut să fii necunoscut

Departa de mine gândul
De a veni întâi la tine
Chiar de-ar cădea pământul
Dintr-o dată peste mine.

N-am spus la nimeni ce-ai făcut
Eu am păstrat durerea-n mine
Pentru că o dată mi-a plăcut
Dar m-ai alungat de lângă tine.

Tu m-ai jignit atunci în vară
Și eu nu pot ca să te iert
Chiar de-ai fi vrut să mă întorc iară
Și să te strâng cu drag la piept.

Poate a fost o depărtare
Pentru mine-i amintire
Căci din toți ce i-ai știut
Ai fi vrut să-ți fii necunoscut.

Mergând pe drum agale

Mergând pe drum agale
Cu pași mici și măsuțați
Doar chipul tău îmi iese-n cale
În ochi-mi triști și lăcrimați.

Nu mai ești acea ființă
Pe care o mângâiam
Acum e cu neputință
Să te strâng cum te strângeam.

.....Ea stă acum sub glie
Nu mă mai mângâie
Ea stă acolo unde
Cu toții ne vom duce.

Eu nu știu vrerea ta

Ai apărut în fața mea
Într-o clipă nu știu de unde
Dar, de atunci, mereu aș vrea
Să fim oricând, oricum, oriunde.

Prin anii care au trecut
Am așteptat, am sperat mereu
Din clipa în care ai apărut
Te-am iubit și te voi iubi mereu.

Să fim împreună mi-aș dori
Însă eu nu știu vrerea ta
Poate soarta mă va lovi
Să n-am parte de iubirea ta.

Poate în clipele care au trecut
Nu am fost convingător,
Poate că tot ce s-a petrecut
A fost un vis amăgitor.

Ce aș vrea între noi să fie
Îți spun cu inimă curată
Sufletele noastre până-n vecie,
Nedespărțite fie și în gând și niciodată.

(Din manuscris)

ANA BORZA LEPĂDATU

Bobul de grâu

Pe tine bob de grâu curat
E chipul lui Iisus sculptat
Așa de mic deși tu ești
Toți muritorii îi hrănești.
Ești pâinea care cerem s-o primim
Când rugăciunea „Tatăl nostru” o rostim.
Tu ești anafura ce-aduce
Creștinilor o hrană dulce.
Ești „Trupul lui Hristos” care cu Vinul
La cei ce le primesc aduc...Seninul!
Pișcotul pentru mire și mireasă
În ziua când pășesc în noua viață.
Ești cozonacul de Crăciun!
Pentru flămânzi ești bunul cel mai bun!
Tu ești colacul pentru răposați,
Un semn că nu-i uităm, chiar dacă sunt plecați....
Iar gazdele când oaspeți de seamă așteaptă
Cu pâine și cu sare-i întâmpină în poartă.
Ești subiectul din acea zicală:
„Fie pâinea cât de rea, mai bună-i în a ta țară!”
Tu, bob de grâu, ce crești printre neghini
Și pălămide – buruieni cu spini,
Tu, hrana noastră cea de zi cu zi
Ce-am face oare dacă ne-ai lipsi?

Acasă

Acasă e acolo unde am copilărit,
Unde adeseori am auzit
Că adevăru-i pur, minciuna e pătată
Și pentru ea s-avem mereu poarta încuiată;

Acasă e acolo unde am învățat
Să ridicăm mânuțele spre Tatăl din Înalt,
Să facem semnul crucii la drum când am plecat,
Să spunem mulțumesc după ce am mâncat;

Acasă e acolo unde primit-am sfat
Că trebuie să respecti ca să fii respectat,
Iar când întinzi o mână de ajutor
Să nu aștepti revanșă în viitor;

Acasă e acolo unde-am văzut de mică
Pe-ai mei părinți muncind ca harnica furnică
Și aş putea să jur c-atâția ani de vreme
Eu nu am auzit nicicând că le e lene;

Acasă e acolo unde am alergat
Cu bucuria-n ochi când nota zece am luat,
Am mers cu cap plecat și sufletul spășit
Atunci când am greșit;

Acasă e acolo
Unde-am avut parte
De existență
Dar și de multă grijă și de bunătate.

Copii

Voi sunteți ochii și lumina
Voi sunteți după zbulium tihna
Și aurul cel care n-are
Vreodată preț pentru vânzare.

Voi sunteți fagure dulce de albine,
Sunteți izvor cu ape cristaline.
Voi sunteți darul cel mai sfânt
Care se face pe pământ.

Voi sunteți soare după ploaie,
Sunteți parfumul cel din flori,
Sunteți făpturile gingașe
Care ne dau fiori!

Sunteți scânteia care aprinde
Cărbunii stinși,
Mirajul care descrește frunțile
Celor de ani ninși.

Am fost și eu copil odată
Dar parcă a fost doar un vis
Și-acum vă privesc pe voi
Cu nostalgia unui învins.

La cumpăna dintre ani

Strașnic ger sub clarul lunii
Dar în Piață joacă Junii.
Anul vechi l-au îngropat,
Foc la copârșeu au dat.
După Hațegană, în Horă s-au prins.
Pe-a dacilor vatră strămoșească,
Frumoase fete și mândri feciori –
Floarea Mărginimii, în costum național
Întâmpină Anul Nou
Cu hora noastră românească.

Doină la izvor

Soarele a scăpătat
După coama zării.
De pe culmi se lasă-ncet
Ceasul înserării.

Pe deal, acolo sus, la stână,
Sunet de tălângi se-ngână
Și un vânt adie lin
Cu mireasmă de rășini.

Printre brazi, cu pași grăbiți
Coboară o fată.
Are donițe în mâini,
Merge după apă.

Când ajunge la izvor
Setea-și potolește,
Apoi un cântec de dor
Pădurea-ntreagă doinește.

Regina nopții

-acrostih –

Regină ce veghezi atunci când toate dorm,
Ești albă sau mov – pal ca un cearcăn de nesomn,
Găteală de mireasă cu îmbătător parfum,
În nopți calde de vară puteri din tine-adun,
Nădejde pentru un mâine când soarele răsare
Apoi adorm mângâiată de raza lunii, care

Nestingherită acum de nici un vâl de nor,
Oglindă și-a găsit în apa de izvor
Până în zori când roua, mici boabe de cristal,
Trezește ușor din somn ce-i viață, val cu val...
Iar tu ceri iertare căci obosită ești.
Îți strângi a rochiei falduri și-n spre iatac pornești.

Seceriș cu bucurie

La umbra unui plop,
Pe-un snop de grâu copt,
Îi șterge de lacrimi obrazul,
Apoi îl sărută,
Îl ia-n brațe și-i cântă
Să-i treacă necazul.

În timp ce mama
Își dezleagă năframa,
Să se răcorească,
El la sânu-i se cuibărește
Foamea de-și potolește
Cu cea mai scumpă hrană.

E mic și flămând
Și nu are-n gând
Decât ca să crească.
Îi sclipesc ochișorii
Sunt rumeni obrăjorii,
E frumos ca o făptură cerească.

Deși obosită,
Mama-i fericită,
Îl privește duioasă și calmă,
Îi mângâie căpșorul
Și drept răspuns, odorul
Rostește întâia oară cuvântul „mamă”.

(Din vol. *Cântecul amintirii*,
Ed. Corvin, Deva, 2003)

SÂNZIANA MOLDOVAN

Fetele frumoase

Dragi mi-s fetele frumoase
Dar să nu fie leneoase,
Că văzui una odată -
Cu lucru era certată.
O mamă rămasă la sapă:
“- Nu merg mamă că-s beteagă!”
-Hai la secerat de grâu;
“-Nu vin mamă ca nu știu
Că secera-i cârligată
Și spre tine-i adunată,
Nu știu să lucrez cu ea
Mi frică, ca m-oi tăia”.
-Du-te la vacă de-o mulge;
“-Nu merg mamă că mă-npunge
Și mă bate cu piciorul
Și îmi varsă lăptișorul”.
-Hai la plivit în grădină;
“-Nu mă duc mamă că-i tină
Și pe unghii mă murdăresc
Iar trebuie să le vopsesc”.
-Atunci du-te la cafea;
“-Bine zici măicuța mea
Dar dă-mi bani și de țigări
Că le-am terminat de ieri
Și cafeaua neafumată
Se oprește-n gât deodată”.
-Ii dă mama bani câți poate,
Le lucrează ea pe toate.
Dar eu zic că nu e bine

Să mă faci tu de rușine
Că-i o vorbă-n popor
Vai ș-amar de munca lor.

Frumoasa-i pădurea

Frumoasă-i pădurea
Cu mii de cântători
Și limpede e roua
Ce cade peste flori.

Frumoasă-i și grădina
Când pomii înfloresc
Ferice e viața
Acelor ce iubesc.

Iubirea e o floare
Frumoasă și curată
Iar cel ce-o poartă-n suflet
Nu moare niciodată.

Și chiar dacă se stinge
Viața omului
Iubirea dăinuiește
În amintirea lui.

Iubirea de țară

De când mă știu pe pământ
Iubesc țara și mi-o cânt
Pentru că româncă sunt
Sunt româncă de la sat
Din strămoși am apucat
Să-mi iubesc portul și glia
Numele sfânt România
Cine te iubește țară
Aibă-n suflet primăvara
Fericire, sănătate
Masa plină cu de toate
Iar celor ce te-nșeală
Fie-le pâinea amară
Apa din izvor sărată
Cu lacrimi amestecată
Să meargă din loc în loc
Să nu găsească noroc
Să umble din vamă-n vamă
Să nu-i bage nimeni în seamă.
Pământu-i din moși strămoși
Vrem să-l lăsăm la nepoți
Așa cum în lege-i scris
Cum domnul Ștefan a zis.

Un dor pribeag

M-a urmărit un dor pribeag -
Stăteam la umbra unui fag -
Și dor de tine ce-mi era
Tristă inima-n mine plângea.
Într-un târziu mi se părea
Că umbra ta mă urmărea
Iar tu te-apropii cu dor
De prin răcoarea codrilor
Și lângă mine te-ai oprit
Cu chipul blând și liniștit
Mi-ai spus cu glasul supărat:
“Nu mă iubești cu adevărat
Și poate vei avea păcat”.
Acel cuvânt nepriceput
M-a întristat și m-a durut.
Am zis: tu poate nu-nțelegi,
Iubirea are multe legi,
Iubirea-i floare parfumată
Atâta timp cât nu-i pătată
De o atingi se ofilește,
Mirosul ei se veștejește.
De nu mă crezi vei încerca
Și atunci dreptate îmi vei da.
Dar crede-mă că nu te mint,
Îți port în inimă și-n gând
Privirea ta și chipul blând
Și-n nopți târzii somnul nu vine
Și plâng gândindu-mă la tine.

Zadarnic

Zadarnic plângi când mă vezi
Cu ochii-ți rugători
Zadarnic varsă asupra mea
Văpaie de fiori.

A fost un timp când ne iubeam;
Ți-aș spune dar nu pot,
Când stăpâneai inima mea
Și sufletul meu tot.

Când fericirea mea erai
În lume numai tu
Totul era un vis frumos
Dar visul dispăru.

Acum zadarnic vii plângând
Și îmi apari în drum
Oprite-mi sunt căările
Iubitul meu de-acum.

Dacă un stâlp de foc ești tu
Un sloi de gheață-s eu
Zădarnic trist și rugător
Mă cheamă dorul tău.

Mi-e dor

Mi-e dor de timpul de demult,
Mi-e dor de anii ce-au trecut,
Mi-e dor de zilele senine
Ce le-am petrecut cu tine,
Mie dor de luna ce lucea
Și lumina cărarea ta,
Mie dor de o seara când la geam
Cu dragostea te-așteptam,
Mie dor de satul meu din vale
De serile cu șezătoare.
Aș vrea să-ntorc timpul-napoi
Să mai mergem amândoi
Pe potecuța dintre fagi
Să mai culegem flori și fragi
La umbra lor să ne-așezăm
Și dragoste să ne jurăm.
Dar timpul nu-l mai poți întoarce -
Ai rupt firul, nu se toarce -
Și dorului nu ai ce-i face.

Drag mi-i vara câteodată

Frunzulița foaie lată
Drag mi-i vara câteodată!
Să mă sui la munți cu piatră,
Să-mi fac ochișorii roată,
Să mă uit în lumea toată,
Să privesc din munte-n vale,
Să văd lunca mândră floare,
S-aud murmur de izvoare
Și glas de privighetoare,
Să privesc cum vin la vale
Turme mândre de mioare,
Să se-adape-n la izvoare
Iar în urmă ciobănașul
Să cânte cu fluierașul.

Drag mi-e să cânt, să doinesc

Drag mi-i să cânt, să doinesc,
Pare-mi rău ca-nbătrânesc
Și nu mai pot să doinesc
Și ce-mi place să iubesc.

Aș da mult și-aș prețui
Dacă aș mai întineri,
Să mai fiu copilă-n floare
Să am minte de om mare.

Lume, lume dragă lume
Ca mâine mă duc din tine
Nu-mi pare rău că mă duc
Pare-mi rău de ce-am pierdut.

Am pierdut frunza din vie,
Anii din copilărie
Și tot ce mi-o fost drag mie
Și pe bădița din tine.

Lume, lume când m-oi duce
Vă las cântecul meu dulce.

Cântecul și poezia
Toate mi-or fost bucuria
Și creionul mi-o fost frate;
Mi-o scris dorurile toate.

Mândru joaca moașele

Mândru joacă moașele
Și le zboară poalele
Poale albe de bumbac
La moși de ele li-i drag.

Când se prind moașele-n joc
Moși nu-și mai găsesc loc
Se prin și ei lângă ele
Că moașele-s frumușele.

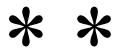
Și încep toți a juca
Pe sub mână țarina
Țarina și joc de doi
Ca prin Zarand pe la noi.

Drag mi-i jocu-n sărbători
Unde-s fete și feciori
Că la joc eu mă-ntâlnesc
Cu moșu pe care-l iubesc.

Joacă-mă moșule bine
Și mă strânge lângă tine
Dar de nu ști a săruta
Mai bine nu mă juca!

(Din manuscris)

Prietenii din alte plaiuri

LUCREȚIA GORDEȘ

Feneș – Alba

Cuvânt către cititor

N-am scris ca să mă tânguiesc
Am scris doar slova ce gândesc
Prietenii, am încercat să scriu poeme
Din satul meu având ca teme
Povara sufletului meu,
Tristețea, călătorind mereu.

Am pus suflet și durere
Scriind versurile mele.
De-a fost zori ori de-a fost noapte
Mi-am pus sufletul în carte,
Pentru dorurile toate.
Și-am făcut toți acei pași
Cu gândul drag la urmași.

Doamne, Ție-ți mulțumesc
Că mi-ai dat harul ceresc
Să pot spune în cuvinte
Ce-i frumos și port în minte.

Că mi-e visul împlinit,
Slova mi s-a tipărit,
Iară gândurile curate
În zilele numărate.

Ardealul

Ardealule, bun și sfânt,
Al străbunilor pământ
Ne ești glie strămoșească
În țara noastră românească.

Ardealule, de ape scăldat,
În lacrimi și sânge curat
Ești pământ bun și roditor
În plai de mioriță și dor!

Ardealule, plai de tezaur
Făurit de mâini de faur,
Pentru vatră, pentru casă
Ne ești pasăre măiastră!

Singur pe pământ

Codrule bătut de vânt,
Greu-i singur pe pământ.

Codrule bătut de ploi,
Grea-i singurătatea-n noi.

Că în seamă nu te bagă
Precum pomul fără roadă.

C-așa Dumnezeu a vrut
Să țină umbră la pământ.

Poți numai și poți avea –
Că la cine le vei da?

Și lumea se uită cu ciudă
Că am pus atâta trudă.

Nu te-ntreabă nimeni
De poți duce bătrânețea.

Că-i o cruce-atât de mare
Încât n-are asemănare.

Cântec de plecare

Frunză verde de bujor
Eu te las mamă cu dor
Și plec de la casa ta –
Să nu plângi în urma mea.

Dumnezeu, grija ți-o poarte,
Eu mă duc, mamă, departe,
Că mă duc în altu' sat,
La soacră și la bărbat.

Până-am fost la tine-acasă
Eram floare la fereastră,
Iar în casa lor de-oi mere,
Pentru ei voi fi avere.

Nu-i destul un car cu boi,
Mai bună-i iubirea-n doi
Nu-i destul pământ, livezi,
Dacă dragoste nu vezi...

Floare albă a crinului

Floare albă-a crinului
Grea îi viața omului,
Că-i mâncat zilnic de rele
Ca și dorurile mele.

Că-i mâncat de doruri multe,
De venin și gânduri slute,
Doar mintea cea luminată
Dumnezeu i-o dă răsplată.

Că încerc să fac tot bine
Rău-i piatră pentru mine,
Că destinul omului
E-n puterea Domnului.

În lume-s încă bucurii –
Părinții cu ai lor copii,
Cu zâmbetul lor cel drag
Dimineața lângă prag.

Fusul

Aseară, la șezătoare,
Torceau fetele fuioare,
Flăcăii le luau fusele
Și le sărutau buzele.

Dacă eu m-aș face fus
Aș fi lângă mândra pus
Să se-nvârtă-n jurul meu,
S-o strâng în brațe mereu.

Să-i țin caierul de lână
Și s-o duc seara de mână,
S-o petrec până la poartă
Să-i vorbesc numai în șoaptă.

Colo-n vale peste deal

Colo-n vale, peste deal,
La crâșmă-n Ponoran
Bea bogatul cu săracu'.
De i-o adunat chiar dracu'.
Cel bogat zice așa:
-Cum stai tu cu mine-a bea,
Am avere, patru boi
Și-o turmă mare de oi,
Am butoaie cu vinars
Și putini pline de caș
Și hambarele mi-s pline,
Cine îi în sat ca mine?
Cel sărac zice așa:
-Pot să stau cu tine-a bea
C-am nevastă ca o stea,
Nimeni nu-i în sat ca ea!
Nu-mi trebuie averea ta,
Numai ochii la mândra,
Părul galben mlădios,
Ca spicul de grâu frumos.

Laudă fiilor satului

Pe drumul vieții ați plecat
Cu-amintirea acestui sat,
A florilor din iarba verde,
A tinereții ce se pierde.

Ne-aduceți iar copilăria
Să ne-amintim de caldă glia,
De zilele frumoase însorite
De razele de soare iubite.

Că ni-e dor de bradul de Crăciun
Și de nămeții de pe drum,
De mama care ne privea cu drag
Întâmpinându-ne în prag.

Eu nu pot roata s-o sucesc,
Copilăria s-o opresc –
Viața-i un vis și a trecut,
Copilăria mi-a fost scut.

Veniți cu drag în acest sat
Aici părinții i-ați lăsat,
Că satul mult nu o mai duce
Doar cimitirul și o cruce.....

(Din vol. **Treptele luminii**,
Ed. Corvin,
Deva, 2007)

IOAN LASCA

Șiria – Arad

Ardealul

În Ardeal din deal în deal
Avem câte-un Decebal
La straja din răsărit
A stat Ștefan – domn vestit
Mihai, Cuza au mai stat
Unind țara într-u stat
Mulți luptători să-mplinească
Unitatea românească
Eminescu sfânt să fie
Le-a scris toate-n poezie
Straja Țării din apus
Stă în munți, cei ce-au condus
Revolte de apărare
Păstrând a Țării hotare
Horia, Cloșca și Crișan
Doja și Badea Cârțan
Tulnicul străjerilor
Iancu – Craiul Munților
Toți au luptat ca să fie
Dodoloață Românie
Acești oameni mari și buni
Mare zestre-s la români!

Poezia românului

Românul nu face poezie
Numai de dragul să fie
Orice sinte, orice-l doare
Ți-o spune cu vorbă mare
Fără nici o supărare
Ți-o spune cu vprbă tare
Te primește și în casă
Tot cu o vorbă fumoasă
De necazul tău îi pasă
Și-ți spune o vorbă aleasă
Și când vrea pruncii să-i culce
Îi culcă cu vorbă dulce
Răspunde celui ce-l minte
Cu vorbe meșteșugite
„Eu vând pere, eu vând mere
Dar nu-mi vând a mea muiere”
Știe proverbe latine
Știe că mâine, poimâine
„Verba volant, scripta manent”
Și le scrie în carnet
Chiar de scrie mai încet
Simt nevoia să repet
Românu-i născut poet
Lumea recunoaște-ncet.
Mare zestre-s la români!

Eminescu

Pe Eminescu de nu-l aveam
Din stâncă tot ni-l făceam
Și tot doina ne-o doineam
Și dorul tot ni-l purtam.

Pentru noi și-ai noștrii prunci
Eminescu a fost atunci
Pentru noi, codri cu brazi
Eminescu e și azi
Pentru noi și-al țării bine
Eminescu-i și-azi și mâine.

(Din vol. **Zestrea românilor.**
Moment folcloric,
Ed. Apribia Trint, Timișoara,
2003)

SABINA ȘERBAN

Frumușeni – Arad

Odă țăranului român

Un țăran ce a muncit cu sudoarea pe frunte
Și a-nvățat din pruncie mereu să asculte
Cântecul lanului fremătând când răsare
Și caii cei mulți nechezând pe ogoare
A murit într-o seară scăldată-n amurg
Când din stele șoptind raze slobode curg
A căzut în luptă dar nu răpus de dușmani
Cum căzut-au prin vremuri atâția țărani
Ci strivit de lumina ce l-a scos de la jug
Privegheat până-n zori de al stelelor rug
A murit când pe cer nu era fir de nor
Aici pe pământ, de-al pământului dor
Și-n timp ce murea, el vede un nor
O umbră cu ochii de gheață în zbor.

E un demon? Ba nu, e-un zeu salvator
Ce-l cheamă spre o nouă viață,
Te-aștept, zise umbra, să vii printre zei
Oțel să produci ca și mine,
Nu, zise țăranul, căci semenii mei
Nu se hrănesc cu oțel, ci cu pâine
Întristat el pășește alături de cal
Prin haos, spre marea osândă
Și-aude din nou un glas de metal
Ce-l cheamă spre-o soartă mai blândă
Te aștept, zise glasul, să vii printre zei
Aici mai aproape de soare.

Nesfârșitele plaiuri

Ca tu și copii tăi
Să creșteți nu cai, ci tractoare.

Nu, zise țăranul, eu urc pe Golgota
Așa cum străbunii-au urcat
Prin ei și prin mine audă-se ruga
Întoarcerii noastre spre sat.

De-atunci, zeul cu trup de sudoare
Privește țăranul de astăzi, cum moare
Și strigă spre ceruri dreptate să fie
El zace sub brazda cea grea de pământ
Iar grâul îi cântă crescând pe mormânt
Din care răsare și ziua de mâine.
Din os de țăran e pâinea-n covată
Prin el e câmpia și holda bogată
Crescută din muncă, stropită-n sudoare
Sădită prin veacuri cu raze de soare.

Seară de primăvară

Aseară pe înserat,
Când satul era culcat,
Am venit încetișor
Până-afară în pridvor.
Singuratică priveam
Ochii nu-mi mai săturam,
Simțeam adiind primăvara
Și cât de frumoasă-i seara.
Am pășit parcă vrăjită
Prin grădina-nflorită,
Zefirul pe înserat

Salcâmul înmiresmat
Pluteau aburind
Lângă merii fremătând.
Pomii grei de albe flori
Străluceau în calzi fiori
Și mă cuprindea ușor
Taina viselor de dor.
Mă simțeam ca fermecată
În grădina nemișcată,
Stelele priveau mirate
Aruncând sclipiri în noapte
Iar luna, mândră regină,
Își cernea dulcea lumină
Poleind în strai de argint
Primăvara pe Pământ.

Țăranca

Eu am crescut cu satul odată
Și-n dorul lui m-am înălțat
Și port cămașa înflorată
Cum din străbuni am învățat.

Când merg la horă-n sat mi-o pun
În zilele de sărbătoare
Țărancă sunt, mi-e drag s-o spun
Și-n palme adun raze de soare.

Țărancă sunt și mă mândresc
În zori când freamătă câmpia
Și către codrii când pornesc
Eu știu că viața noastră-i glia.

Bătrânul cais

Bătrânul cais a-nflorit stingher,
Parcă-și îndreaptă ruga spre cer.
Din mândrul pom care era odată
O creangă doar mai are neuscată.

Din cât a fost i-a mai rămas un ram
Cu care-mi bate încetișor în geam
Parcă ar vrea să-mi aducă aminte
Cât de voinic și falnic fusese înainte.

Era pe vremuri un copac frumos
Cu fructul dulce, parfumat, zemos
Dar s-a îndoit sub ani de ploi și vânt
Iar crengile uscate-s la pământ.

Acum e ciuruit, uscat, dar și așa
Din nou să înflorească aş mai vrea.
Mă uit la el sărmanul pom
Ce bine se aseamănă cu un om!

Cântec de dor

Cântă greierii, tot cântă
Mie lumea mi-e urâtă,
Dar cum oare mi-ar fi dragă,
Că lumea-i așa de largă,
Cum oare ar fi mai bine
Când îs tot pustie-n lume.
C-am avut un bade drag
Ca tulpina unui fag
Și cu el mergeam la fân
Cucul îmi cânta pe drum.
Badea-l meu cosea otavă
Îl priveam dintr-o dăbravă.
Când soarele apunea
Badea pe sub clop privea
Să mă vadă alergând
La el cu pletele-n vânt
În poale-i duceam frăguță
Ca să-mi dea pe loc guriță.

Eminesciană III

Treceam îmbrățișați
Pe-un cal de foc
Prin noaptea plină de povești.
Voiam să mergem
În cetatea
Fără de moarte.
Alături de iubitul meu
Ajunsesem în împărăția ta
La mijloc de codru
Lângă locul cu nuferi limpezi de ape.
Ce fericiți stăteam
Departe de lumina urâtă a vieții,
Credeam că iubirea mea
În veci nu va apune.
Trăiam în poemele tale
Ca doi copii
În raiul poeziei
Cuprinsă de tainicul fior
Când noaptea se furișa în zbor
De nouri
Lângă susur de izvor.

.....

Dar am plecat din poezie
Atât de obosiți la viața ce-o să fie.

Din lutul sfânt al gliei

Suntem țărani cu palmele de soare
Venim prin timp de peste ani și ani
Cu sufletul curat cum e o floare
Și ne mândrim că am rămas țărani.

Născuți suntem din lutul sfânt al gliei
Purtând în suflet munca, poezia,
Ne-am înfrățit prin trilul ciocârliei
Și ne-am unit prin timp cu veșnicia.

Suntem țărani, aceasta ni-i menirea
Prin muncă noi să rodnicim ogoare
Și să purtăm în suflete iubirea
De plaiu-acesta luminat de soare.

Pasărea măiastră

Iar îmi bate la fereastră
Dorul-pasăre albastră.
Îmi spune încetișor
Că un foc mistuitor
A cuprins pământ și stele
Păduri, dealuri și vâlcele
Și tot arde pustiind
Vămile iubirii-n gând
Arde, arde așa mereu
Păcatul din sufletul meu.

Cireșul

Stelele s-aprind
Zdrobind zăgazul dintre zi și noapte,
Cireșul din fața casei
Ne ninge cu șoapte,
Tu nu-i vezi nici măcar mugurii
Când tâmplele mele fură pe ascuns
Parfumul florilor de cireș.

.....

Te aștept obosită de flori
Să-ți văd chipul în calde culori.

Dor de sânziene

Mi-e dor, mi-e dor de satul în care m-am născut
Unde lumina zilei din veacuri s-a văzut,
Mi-e dor de căsuța pitită-n vale
Cu flori miresmate crescute lângă cale.

Mi-e dor s-alerg prin iarba cea bună de cosit,
Să mușc din mărul dulce de soare pârguit,
Să zbor pe dealuri prin mândre poiene,
Să mă întorc acasă cu-un braț de sânziene.

O cununiță din ele să-mpletesc mi-e dor
Și după obicei să o așez în pridvor
C-așa-mi spunea bunica cu vocea ei duioasă,
Cununi de sânziene-s semn de belșug în casă.

*(Din vol. **Floarea dorurilor mele**,
Ed. Corvin, Deva, 2006)*

ILIE DOBRE

Săpata de Jos – Argeș

Floare mândră-i busuiocul

Floare mândră-i busuiocul,
Cică ți-aduce norocul;
Eu l-am pus, l-am semănat
Peste noroc tot n-am dat.

Este-o vorbă din bătrâni,
Din bătrâni de la români,
Că de-l porți în sărbătoare,
Îți face de-nsurătoare.

Eu tot anul l-am purtat
Și-am rămas tot ne-nsurat,
Alții n-au mai pus deloc
Și tot au avut noroc.

Cât e frăția curată

Cât e frăția curată,
Cât ai mamă și ai tată,
Face bucătura mare
Și-mparte la fiecare
De face avere multă,
Îl însoară, face nuntă.

După ce s-au însurat,
De părinți s-au depărtat,
Că încep cumnatele
Să-mpartă averile
Să certe surorile,
Să le-mpartă colț cu colț
Și să certe frații toți.

Frunzuliță și-o alună,
Am avut o mamă bună
Țineam la ea ca la lună;
A-nchis ochii și-a plecat
Și pe mine m-a lăsat
La o margine de sat,
Nebăut și nemâncat
Să mă bată ploile
Vântul și gândurile.
La marginea drumului,
Ca și puii cucului
În vârful aninului
Tinerețe ce-am avut
Nici nu știu cum a trecut.

Pentru fii satului

Sus, în dealul satului,
Pe dealul Bradului,
Cântă puiul cucului
Pentru fii satului;

Și-așa cântă de frumos,
Că la Săpata de Jos
Cu toții s-au adunat
Să mai vadă al lor sat,
Al lor sat, ai lor părinți
Și-auzi cu toți-s fericiți.

Dragi fii, bine ați venit
Vă spune satul iubit,
Cât ați fi de-ndepărtați,
La mine să ascultați:
De părinți să nu uitați
Și grija lor s-o purtați
Să nu-i lăsați singurei
Că-o să fiți și voi ca ei.

Iar la care nu mai sunt
Veniți la al lor mormânt,
Răsădiți-le o floare
Și-aprindeți o lumânare,
Că lumânarea aprinsă
Ține viața lor nestinsă.
Cât ați fi de-ndepărtați,
De părinți să nu uitați.

Drag mi-e câmpul înverzit

Drag mi-e câmpul înverzit
Și codrul îmbobocit
Când cucu'-ncepea-a cânta
Și strigă-ntr-una mama.

El strigă-ntruna și cântă
Că are cine să-i răspundă
Dar la mine n-are cine
Că sunt singurel pe lume.

Tot așa, mamă și eu
Aș striga de dorul tău
Aș striga și aș cânta,
Numai să-ți aud gura.

Că m-ai lăsat, mama mea,
Când eram cât lingura,
M-ai lăsat al nimănui,
Ca și puiul cucului
Dar eu nu sunt cuc, să zbor
Și cânt la lume cu dor
Maică, măicuțița mea,
De te-aș afla undeva,
Aș umbla din sat în sat,
Nebăut și nemâncat
Aș umbla cât aș umbla
Până ți-aș găsi urma,
Că nimic nu-i scump pe lume
Mama și vorbele bune!

De ziua Rusaliilor

Am dat mândrii întâlnire
Săptămâna care vine
Că e mare sărbătoare
La Siliștenii din vale.

Vin flăcăi și fete mari
Din Pădureți și călușari
Vin cu toți de ziua lor
De ziua Rusaliilor.

Hai mândruțo și noi doi
Să jucăm ca pe la noi
Stânga unu dreapta doi
Cum se joacă pe la noi.

Hai mândruțo și-om juca
Sârba ca la Săpata;
Sârba ca la Săpata
Că ni-i dragă azi viața.

Lume, lume ce-ai cu mine?

Lume, lume, ce-ai cu mine
De nu mă vorbești de bine?
Că eu-mi iubesc mândra mea,
Nu fac rău la nimenea.

Că nu mă știu vinovat
Decât c-o fată din sat
C-o fată din satul meu
Ce-mi ținea calea mereu.

Ce era lume să fac,
Că dragostea n-are leac,
N-are leac, nu se-mprumută,
De ea zace lume multă –
De ea zac acum și eu
Dar zău că nu-mi pare rău,
Că îmbătrânesc mereu.

În pădurea de la Saru

În pădurea de la Saru
Mi-a-nflorit mărgăritaru,
Unu-n floare, altu' se trece,
Doru' mândrii mă topește!

Mărgăritar înflorit,
Cine mi te-a ciumpăvit?
Fetele de la prășit,
Băieții de la cosit
Acasă când am venit.

De te-a rupt mândruța mea,
Te rog nu te supăra,
Tot la neica mi te-a da,
La horă duminica
Și te-oi purta la ureche,
Că mândra n-are pereche.

Gătește-te, măi mireasă!

Gătește-te, măi mireasă
Și adu-ți vadra din casă,
Că-au venit flăcăi din sat
Să mergi cu ei la udat,
La-al treilea puț din sat!

Tu să pui la fiecare
Batistă și câte-o floare,
Iar ție să-ți pui beteală,
Că acuși se face seară
Și să te duci la udat
La-al treilea puț din sat,
Cum e din bătrâni lăsat,
Să scoți apă de trei ori
Cu fete și cu feciori
Să pui vadra la mijloc
Și-apoi să treceți la joc,
Să dai plosca roată, roată
Să bea și băiat și fată,
Să dai să-ți joace plosca
Așa cum e datina!

Neicuță-am luat bun rămas

Neicuță-am luat bun rămas
Dar cu lacrimi pe obraz.
Știam că ne despărțim
Și nu ne mai întâlnim.

De știam neică, știam
Mai bine nu ne iubeam
Că la mulți le-a părut bine
Când m-am despărțit de tine.

S-o-ntâlni el deal cu deal
Dar noi doi că ne iubeam
Dar nu mai e ca odată
Când ne-ntâlneam ziua toată.

Cât oi fi și-oi mai trăi
De dragoste oi fugi
Căci dorul cu dragostea
Îți usucă inima
Ți-aduce bătrânețea.

Spune maică adevărat

Spune maică adevărat
Cu ce apă m-ai scăldat
Cu ce apă de fântână
Că n-a fost măicuță bună
N-a fost toată dintr-un loc
Și-am crescut fără noroc.

De dor și de supărare
M-aș duce în codrul mare
M-aș duce mamă în crâng
Numai la cuc să ascult
Că doar cucul e ca mine
Singurul pribeag pe lume.

Ce stai cuce supărat
Numai prin crânguri băgat
Tu ești cuce blestemat
Să stai singurel pribeag
Blestemat oi fi și eu
Să nu fiu la locul meu
C-au mai fost flăcăi ca mine
S-au însurat și-o duc bine
C-au mai fost flăcăi prin sat
Dar cu toți s-au însurat
Numai eu singur pribeag.

(Din manuscris)

IOANA PRECUP

Oradea – Bihor

Balada Văii Ursului

Când era pod peste mare,
Și vârful de munte-n soare,
Viețuia o vrăjitoare
Cu ochi mici și gură mare.
Părul – fuior încâlcit,
Glasul ... ol hodorogit,
Nasul cioc de bufniță
Inima de viperă.

Pe-o năpărcă-ncăleca,
Codrul îi cutreiera,
Ierburi negre aduna
Și ciuperci otrăvitoare.
Iar pe unde ajungea
Izvoarele clocotea
Lacrima-n râuri curgea
Și în urma ei lăsa
Un miros greu de pucioasă,
Iarba de pe câmpuri arsă.
Lasă floarea pârjolită
Și frunza îngălbenită,
Lasă codrii veștejiți,
Pruncii fără de părinți.
Foaie verde merișoare
Mult rău a făcut sub soare
Pocita de vrăjitoare.

Lui Vasile din Feții
Tată a șapte copii
I-a dus soața cu un nor
Pe tărâmu' fără dor
Apoi pe el l-a vrăjit
Cu așchii de lemn trăsnet
Fiii să și-i părăsească
Și mulți ani să chinuiască
Sus pe muntele pustiu
În chip de urs cenușiu
Pân' s-a găsi oarecine
Să-i dea un codru de pâine.

Șapte ani s-au dus pe rând ...
De pe munte-un urs flămând
Din ochi lacrimi așternând
Coborî și se opri
La casa cu șapte fii
Orfani, crescuți de străini
Ca florile printre spini.
Îl văzu fiul cel mare
Și-i strigă cu voce tare:
-Fugiți frățiori în șură!
A venit un urs, ne fură!
Îi lucesc colții în gură.
Îi lucesc, sunt oțeliți,
Pentru ospăț pregătiți ...
Fugiți, frățiori! Fugiți!
Oameni cu pari au sărit
L-au lovit, l-au huiduit
Câinii mi l-au ciopârțit
Până din loc l-au urnit.

Stelele pe cer plâneau
Când pruncuții îl strigau:
-Du-te, ursule, pe munți
Nu pândi copii desculți!
Du-te-n munți cu bolovani,
Nu pândi copii orfani!
Du-te mănă oî și boi,
Nu copii orfani ca noi.

Soarele căta în jos
Când Vasile-n munți s-a-ntors
De-ntregul sat huiduit
De-ai lui năpăstuit.

Sus, pe munte la izvor
La căsuța cu zăvor
Locuia un vânător
Ce-și luă pușca-n spinare
Și plecă la vânătoare.
Îi ieși ursanu-n cale.
Vânătorul se gândi
Să-l împuște dar se-opri,
Se opri și socoti:
De ce-a venit chiar la mine?
De-i pricolici și vrea pâine?
Că eu știu de la bunici
Că sunt oameni pricolici.
Și pe loc i-a glăsuț:
-Măi, ursule chinuit?
De ce la mine-ai venit?
Te-ai sățurat de trăit?
Să știi că nu te-oi pușca
Mai bine-ți alin foamea.
Scoase din traistă o pâine

Și-i zise: - Ia-o jupâne!
Ursul pe pâine sări,
Jumătate o-nghiți
Dar un uliu năpusti
Jumătate i-o răpi.
Puterea vrajei pieri
Tot numai pe jumătate
De alt chin să aibă parte.
Și mai chinui mulți ani
Pe munții cu bolovani,
Pe obcinile pustii
Ducând dor de al lui fii.

Plângea struna vântului,
Cădea frunza codrului
De-a lui Vasți supărare
Ce se jeluia la soare:
-Soare, soare, frățioare!
Ce-am greșit pe lume oare
De-s urs cu cap de bărbat
Și-alerg pe munți ca turbat?
Nice om ca oamenii,
Nice urs cum sunt urșii,
Așa nu mai pot trăi.
Ce-n lume oi fi greșit
De pruncii mi-am părăsit
Ori cineva m-a vrăjit?
Spune-mi soare, frățioare
Unde-i hârca vrăjitoare?

-Peste șapte munți și-o mare
Îi răspunse mândru Soare
Călărește pe-o năpârcă
Și mai face rele încă.

Dar eu vrăjile-o să-i stric
Și cu foc o să-i despici
Ochii răi și inima
Că nu o mai pot vedea.
Sufletul am să-i topesc
Că nu mai pot s-o privesc.

Vasile – ursul simți
Inima cum îi zvâcni,
Trupul i se scutura
Din nou bărbat devenea.
Și împleticit mergea,
În genunchi smerit cădea
Soarelui îi mulțumea:
-Să trăiești mărite Soare,
M-ai scăpat de vrăjitoare.

Apoi munți trecu și văi
Trei câmpii cu clopoței
Și trei codri verzi de fagi ...
Sosi la fii lui dragi
De crescuseră înalți
Și erau și însurați.

Cu toți cremene au stat
Văzând că s-a înturnat
Tatăl lor de mult pierit.
Și-a zis fiuțul cel mic:
-Tată tâmpla ți-a albit,
Fața ți-a îmbătrânit,
Puterile ți-au slăbit,
Soarele a răsărit,
Ani în șir au asfințit
De când tu ne-ai părăsit.
Chiar și eu prâslea cel mic

Am crescut bărbat voinic.
Dar tu unde-ai rătăcit
Și la noi nu te-ai gândit?
Cine soarta ți-a menit
În munți de-ai hălăduit?
De ești tu ursul flămând,
La fereastră mormăind
Și la ușă zgrepțănând,
De-ai trăit fără noroc
Și te-ai făcut om la loc
Iată, noi te-om omeni
Și în casă te-om primi.
Te-om primi cu drag la masă
Dar blana de urs ți-o lasă,
Pe jăratec o aruncă
Și bea cu noi și mănâncă.

Vasile așa făcea,
Lacrimi de sânge plângea,
Blana-n foc și-o arunca
Fiii și-i îmbrățișa,
Nepoței și-i pupa
Și din gură-așa grăia.
-Fii mei, nepoții mei
Fiindcă sorții mi-au fost răi,
Măcar locul unde-am mas
În pădure la popas,
Și-unde blana mi-am scrumit
Să-i dați nume socotit
VALEA URSULUI să fie,
Să rămână-n veșnicie.

(Din vol. *Scrisoare pentru alt tărâm*,
Ed. Călăuza, Deva, 1998)

Pe nemărginitul cer

Pe nemărginitul cer
Cât ecou și cât mister
Stele nasc și stele pier.

O stea mică-n tăinuire
Este gata de nuntire
Cine-i fericitul mire?

Altă stea strălucitoare,
Poartă-n geana visătoare
Rouă și mărgăritare.

Una, neasemuită,
De alte stele umbrită,
Pleacă fără a fi nuntită.

Luceafărul meșter faur
Pune cunună de laur
Stelei cu plete de aur.

Luna, sora mea blajină,
Mă zărește se înclină
Și ninge flori de lumină.

Când voi călători

Când voi călători prin stele
Ori alte lumi nebănuite
Umilă-n Porțile Măririi
De dragoste înveșnicite.

Îngenunchia-voi și-n veșminte
De raze scăpărând în versuri
Mă voi ruga șoptind poeme
Scăldate-n dor prin universuri.

Pe-al lumii ziduri la-ntâlnire
Zbura-voi cu aripi de vise
Să vă spun povești din ceruri
Și stihuri care n-au fost scrise.

Cioburi de stele

Pe cetatea de lacrimi
arde ca rugul
pasărea cu aripi
de izvor.

Pe câmpia inimii
înfloresc amintiri
cu petale aprinse
de dor.

Pe o rază
vâslind spre pământ
urcă rugăminți
și coboară haruri
de la Tatăl Sfânt.

Pe o cărare
cu cioburi de stele
merg în genunchi
poemele mele.

Oaza

Am rătăcit în deșertul
tristeții
Rănile îmi sângerau,
îmi înghițeam lacrima,
genunile mă cereau vamă.

Când am răsărit steaua
zodiei mele
m-a călăuzit spre oază.

Vis cu păsări albe

Poemele, lacrimi arzând
se grămădeau la geam
Deschide, deschide!
inundă zăpezile,
amenință gheața sub pajiști.

Când noaptea s-a retras
în cetate
păsări albe îmi străfulgerau
iezerul din ochiul inimii.

Cuvântul veghează

În rana neînchisă
Mi-am oprit lacrima
Am sărutat urma țărânei
prin cuvânt.

Îngerii mi-au presărat
fruntea
cu petale de har.

Am urcat în ritm de aurore
înșirând pe firul visului
poeme.

Nu-mi trezesc inima

Caut drumul prin nori
să ajung la stele
dar Hidra l-a presărat
cu otravă.

Urc spre adâncuri
ca iedera pe ziduri.

Dacă m-aș bate
cu pumnul în piept
mi-aș trezi inima
obosită de singurătăți.

(Din vol. *Arcul singurătății*,
Ed. Abbadaba,
Oradea, 2006)

VASILE DÂNCU

Runcu-Salvei – Bistrița

Sat între dealuri

Nicicând prin sat
N-or trece corăbii,
Abia până la glezne
Sunt apele lui.
Deși cetatea
I-a tot dus cu vorba,
Caută mereu
Să se adapteze
Ca lupul lui Jack London
Ajuns câine-n oraș
A renunțat
La porțile de lemn,
La fluier
Și la cântecele proprii.

Simple propoziții

Vrem nu vrem
Peisajele se schimbă,
Ajungi de râs
Dacă mai câști din fluier.
Cu nerușinare
Video-caseta
Smulge lenjeria zonei interzise.
Cine are telefon și limuzină
Ar vrea un castel
Pe-o stâncă solitară
Ori un bordei acoperit cu paie
Însă și acestea
Sunt zone interzise.

Frunză verde

Frunză verde alb de câine
Te poartă, suflete, bine
Că nu știm ce va rămâne
Nici din tine, nici din mine.

Fost-ai bun și te-ai stricat
Verde-ai fost și te-ai uscat.
Tu m-ai vrut, eu am trădat,
Suflete-n lanțuri legat,
Suflete-n lacrimi udat.

Cântec

Trecut-au vremi
Veni-vor vremi,
Tu, Eros.
N-o să mă mai chemi.

Adie vântul
Mă subție
Coboară frunzele
Sub glie.

Din ce-am crezut,
Din ce-am iubit
Nu-i flacără
Pentru-un chibrit.

Dorință

La noapte aş lua
O stea de cer
Și-aș pune-o
În desaga mea săracă
Să am și eu
Odată-un giuvaier
Bun de schimbat la crâșmă
Pe-o cinzeacă.

Încet m-aș strecura
Printre trifoiuri
Tăinuind cu grijă
Bunul de furat,
Doamne, ai pe boltă
Atâtea roiuri,
Ajută-mă s-ajung
Pe vârf la Ararat.....

(Din vol. **Simple propoziții**,
Ed. Dacia
Cluj-Napoca, 2001)

IOSIF CIREȘAN-LOGA

Reșița – Caraș

Rugăciune

Doamne păzește țara mea de rele
Cum păzești mulțimea ta de stele
Și fă să fie armonie și lumină
Cum sunt florile din grădină.

Fă ca soarele mereu să strălucească
Și țara mea frumoasă să trăiască
Pe destinele ei să fie stăpână
Și poporului dă-i mândră cunună.

Să avem trainică iubire
Pentru a patriei cinstire
Să zidim biserici și altare
Pentru că poporul credință are.

Că noi sorbim din patrie crez și dor
Cum curcubeul soarbe apa din izvor
Avem de peste veacuri binecuvântări
Ca să ieșim mereu învingători.

Ochii mei tot plâng

Ochii mei tot plâng
Când văd săracul meu sat
Și tristul pitpalac în crâng
Iar pământul nelucrat.

Că pe câmp cresc mărăcini
Iar doina nu se mai aude cântând
Și nici pe ogoare nu sunt grâne
Numai câinii se aud lătrând.

Eu ochilor nu am ce le face
Așa sunt vremurile pe care le trăim
Că ni s-au furat bogățiile toate
Și nici o salvare nu găsim.

Cerșim pe la porți străine
Noi, ce am ajuns slugi
Și trăim de azi pe mâine,
Iar hainul belșugul ni-l smulge.

În țara mea

În țara mea codrii jelesc, plâng
Apa izvoarelor sânge la vale ducând
Nume de eroi scrise pe altare sunt
Și oase fără cruci, fără mormânt.

Țara mea cu martiri abia suspină
Cu râuri de lacrimi plină
Nu se mai aud cântece, nici bucurie
Numai tristețe și sărăcie.

Ne-au ucis eroii și brazil îi plâng
Privighetoarea le cântă imnul în crâng
Că s-au luptat pentru adevăr și dreptate
Azi ne stau de mărturie a lor oseminte.

O, țara mea de haini ciuntită
Cum bate clopotul, poporul se ridică
Ridică-te cu curaj și haide la luptă
Să zdrobim capul șarpelui ce ne mușcă.

Grăbește-te, nu mai sta, că timpul a sosit
Șarpele viclean prea mult sânge ne-a supt
Nu mai sta legat în lanțuri, așteptând să mori
Luptă-te cu balaurul, taie-i capul să-l dobori.

Martirii

Voi ce-ați murit în lupte plini de sânge
Și ați suferit calvarul crudei fiare haine,
Fosta-ți uciși de hoardele păgâne
Iar noi în veci vă vom plânge.

Voi prin rugăciuni ați trăit, ați răbdat
Jertfindu-vă viața pentru neam și credință
Zdrobită v-a fost a voastră întreagă ființă
Iar sufletul v-a rămas curat și neîntinat.

Și ne-au rămas morminte fără cruci
Cu oseminte de-a pururea sfinte
Ca să le cinstim, să luăm aminte
Și să nu uităm că am avut martiri.

Cei ce-au trecut prin Valea Plângerii,
Dezbrăcându-se de calvarul durerilor
Vor intra ca sfinți în Împărăția Cerurilor
Cântând Aleluia împreună cu îngerii.

Vremurile

Vremurile vin, vremuri se duc
Toate ca-ntr-un mare val se scurg
Lăsând în urma lor dragi amintiri
Despre ierni, veri și toamne arămii.

Vremuri albe-n flori de soc
Trecut-a-ți toate prin pară și foc
Atunci când am fost încătușat
Și vatra cu lacrimi am udat.

Vremuri trăite sub schije de tun
Adevărate-mi sunt amintirile și spun
Că am fost slab și schingiuit,
Dar cu inima curată le-am biruit.

Purtând pe cap cunună de spini
Și cu inima plină de suspin
Că nu mai suntem pe noi stăpâni
Ci numai prigonii de păgâni.

(Din vol. **Poezii din
lacrimi**, Ed. Art-Press,
Timișoara, 2006)

NICOLAE GHEJU

Soceni – Caraș

La păscut

Fiind copil, de mic, din fașă
Cutreierând păduri la rând
Și vara-ntreagă tot cântând
Cu turma mea gingașă.
Mă sculam de dimineață
Vara de la stână
Colindam pădurea deasă
Eu cu a mea turmă
Oile când se îmbulzeau
Vara pe la prânzul mare
Văd un țăp venind la vale
Și câini-l goneau
Dar de mult se auzea
De la cei bătrâni
Că atunci când fug de câini
Nu mai văd nimica.
Speriată tare
O fricoasă căprioară
Se văzu trecând la creastă
Fugind înspre zare
Sus pe creangă cucul cântă
Răsună-n ogașă
Iară turma mea gingașă
Rumegând ascultă.
Speriată doar un pic
De ce s-o-ntâmplat
S-o apucat de păscut

Parcă n-ar fi fost nimic.
Cătră seară cântă mierla
Granguri, turturele
S-ascultându-le pe ele
Ocoli pădurea toată.
Doar un firicel de apă
Vine de la Târnova
Și unde-i mai liniștită
Vin oile și s-adapă.
Mai la vale-ntr-o vâltoare
Niște pești se văd jucând
Unii după alții fug
Sărind prin vâltoare.
Și-ntorși de la adăpat
Ieșind la deal către Țicloni
Cântam cu drag pe lângă ei
Venind către-al meu sat.

(Din vol. **Grai și suflet** –
antologie a cenacului
Aurel Novac – Bocșa, Ed.
Timpul, Reșița, 2004)

TIBERIU POPOVICI

Reșița – Caraș

Rugăciune

Țăran drept cu plete ninse
Ochii, sufletul ți-s plânse
De-abia poți vede și spune
Că viața-ți se topește, apune.

Copii ți-au plecat în lume
O vorbă dulce nimeni nu îți spune
Stai singur în odaie cu icoana
Sfintei Marii și a soției Ana.

Te rogi ca în copilărie
Însă acum ca să te-ntoarcă-n glie
Lângă părinți, soție, lângă ai tăi
În satul-ți drag de printre văi.

Cu ochii și inima plângând mereu
Șoptești, mai mult în gândul tău;
-Doamne și de mine milă ai
Du-mă lângă ai mei în rai.

Cocoșii cântă-n miez de noapte
Un OM își plânge-n barbă-n șoapte
Și parcă aude un glas, venit din cer;
-Fiule, să faci un lucru îți mai cer!

-Îți știu ruga ce o înalți ca fumul
Dar mai rămâi, nu-i gata drumul
Ai tăi sunt bine, în vis ai să-i vezi iară
Te culcă-acum, vorbim și mâine seară.

Plânge pământul

Plânge pământul
Că-i singur și gol
Plânge pământul
Că țăranii îi mor.

Pământul, dar de Sus
E hulit la fel ca Iisus
Cu spini înfiți în el
Rabdă, și el e un Miel.

Păsările țipă și mor
Că nu au brazdă-n ogor
Doar munți de betoane
Unde ești Petre, tu Ioane?

Țăranii nu mor

Țăranii se sting
Țăranii nu mor
Se reîntorc, înving
Într-un alt zbor.

Țărani-s stele pe cer
Ei pleacă puțin
Țăranii nu mor
Ei pleacă și vin.

Țărani-s în glie
În raza de soare
În tril de ciocârlie
În murmur de izvoare.

Țărani-s în doine și joc
Ei sunt apă și foc
Țărani-s mereu acasă
Cu noi, în pâine, pe masă.

În țara unde...

În țara unde a murit dreptatea
Și fruntea-i salcie plângătoare
Unde hoția și prostia-s admirate
În țara asta, încet, încet, se moare.

În țara asta muncesc tot mai puțini
Munca-i o rușine, dar nu și sărăcia
În țara asta-i satul fără câini
Și sufletele-s moarte, la fel și armonia.

În țara asta-s închise ușile culturii
Gândirea sinceră abia de mai răzbate
Apostoli falși slăvesc povestea urii
Trăim ca în Sodama și în păcate.

Mila-i de neamul meu Părinte
Și-l întoarce de pe drumul pieirii
Lumea, țara asta Doamne Sfinte
Du-le pe calea bună a Mântuirii.

În lumea asta nouă

S-a dus o lume veche
S-a dus ca aizămbanu
Nimic nu are azi pereche
Dumnezeu în lume-i banul.

Din biserici și din școli
Nu mai vine azi lumina
Satu-i fără datini, e cu boli
Și-n fruntea țării este vina!

S-a dus cu lumea aia rugăciunea
Credința, iubirea, omenia, postul
Doamne, sufletele-nvie! Fă minunea
În lumea asta nouă ce nu-și află rostul.

(Din manuscris)

GHEORGHE ȚEPENEU

Reșița – Caraș

Scrisoare către sat

Slatina-Nera! Nu mi-am trădat apartenența,
Nu m-am dezis, nu te ignor, voi fi prezent la jubileu,
În spiritul ce-ți guvernează existența,
Revesul medaliei sunt...eu.

Galeșele muze, care cu ochiu-mi fac,
Posac și rece, apatic, indiferent mă lasă...
De dragul tău iubito, vrăjit de blândul lac,
Mă-ntorc, revin la tine, în liniștea de-acasă.

La ceasul când penița istoria ți-o scrie,
Sub poarta-mpodobită cu brad și foiofui,
La praznicul cel mare de la Sântămărie
Voi sta, la sfat, la masă, lângă nepot și fiu.

Sub poarta meșterită de meșterul din vale,
De moș Păun Blagoe, urmașii lui Miloi,
Voi sta s-aștept cu pâine și vinul din pocale,
Pe toți acei ce vor să vină-n sat la noi.

Nera cu Bârzava încă n-au schimbat-o;
Sunt legat de tine ca vița de arac,
Si vin să-mi văd moșia pe care-am semănat-o,
Să văd cum răsăriră semințele de mac.

Nesfârșitele plaiuri

M-așteaptă,dar,cu-n mălai copt în spuză,
Cu brânză si c-o ceapă murată-n șervețel,
Cu inima deschisă și fluierul la buză,
Căci vin să-ți pun în deget al dragostei inel;

M-asteaptă cu poeme și versuri indigene,
Cu Psalmii și cântarea preascumpului meleag,
Cu vinul aromat păstrat în damigene
Și apă de la Nocea și Cius într-un cârceag,

În candela credinței pusă la căpătâi
Și din intimitatea în care-ți ai altarul
Veghează și îndeamnă,părinte le rămâi,
Să țină frunte sus, să apere hotarul!

Satul meu

Satul meu măreț, fălos,
Cu oameni buni de caracter,
Stă smerit cu capu-n jos,
Rupt de viață, rupt de cer;

Părăsite și uitate
Stau casele-n pereții goi,
Cu geamurile camuflate,
Ca în vremea de război;

Agoniseala din părinți,
Lada de zestre ca de mireasă,
Rod al minții, scos din minți,
Pusta-n urma noastră lasă...

Porțile-s proptite-n pari,
Cu case triste, mohorâte,
Totu-i gol, oameni-s rari,
Suferințele-s cumplite!

Cel căzut în neputință,
Lovit de-a morții rea alicie
Strigă-n van... nu-i nici o ființă,
Din pat să-l scoale, să-l ridice;

Cel rămas, legat de glie,
Omul simplu, din popor,
Stă s-achite o datorie:
Vina noastră a tuturor.

(Din manuscris)

IOAN PĂTRAȘCU STAN

Zorlențiu – Caraș

Primăvară

Primăvară călătoare,
Vii și vii încetișor.
Te așteaptă mic și mare,
Ca pe mama tuturor!

Oile cu mielusei,
Câmpul și cu florile,
Le-nsoțești cu ghiocei,
Cu roua, cu zorile!

Pe câmpuri și prin pădure,
Curg izvoare argintate,
Suflete fără măsură
Sunt imprimăvărate!

Primăvară, primăvară,
Ești pe lume călătoare,
Tu-nflorești o mândră țară
Cu veșmintele de soare!

Poetul cântă

Nu am găsit școala de poet,
Ci am găsit școala de analfabet...
Școala poetului nu are fundație,
Nu acoperiș, nu uși, nu zid, ci creație
Și este dăruită celui cu har
Și cu al lui Dumnezeu dar
Școala de poeți intră în orice este:
Niciodată nu-i târziu o poveste.

Să nu plecăm!

Să nu plecăm spre alte zări
De rătăcire și hai hui!
Nici peste șapte mări și țări,
Ca-n România noastră nu-i!

Să fim statornici totdeauna,
Ca fii ai patriei străbune,
Cu nația să fim într-una,
Mereu slăvită-n lume!

Ca stânca din Carpați,
Să fim de tari,
Românii noștri frați
În muncă temerari!

Și să cântăm și florile,
Să instrunăm viorile,
Să sune-n toate zărilor,
Înaltele, cântările!

Noapte de iarnă

În nopțile de iarnă,
Când peste colț de țară,
Neaua prinde să-se-aștearnă,
E satul: frumusețe rară!

Când scârțâie sub talpă,
Neaua grea de gerul sec,
Și când stelele sunt reci,
Doar cu luna se întrec.

Câini ațipind mai latră,
Cocoșii cântă „cucurigu!”
Copiii pe lângă vatră,
Se tot plâng ce greu e frigul.

Iar în noaptea-nseninată,
Coșurile toarnă fum.
Câte un lămpaș se-arată,
Și mai rar vreun om pe drum!

(Din vol. *Cine vorbește cu domnii...*,
Ed. Dacia Europa Nova, Lugoj, 2002)

Iartă-mă pământule

Pământule nume mare
Călător făr' de picioare
Ești bătrân – dar tânăr ești
Mergi și mergi și n-odihnești
Ești tot față ca un ou
De când lumea ești tot nou.

Mi-ai dat trup 'napoi să-ți dau
Mi-ai dat hrana – loc să stau
Haina-i, casa-i tot din tine
Ce mai vrei 'napoi din mine,
Când cinstea nu se mai cere
Pământule – la revedere.

Sufletul nu tu l-ai pus
Sfântul Duh – și-o merge sus
În condiții de transport
Pentru viu și pentru mort,
Iată, fiecare-și ieie
Ce a pus, eu într-o Cheie.
Iartă-mă Pământule
Mulțumescu-ți Sfântule.

Slugă fără simbrie

Am ajuns o slugă mare
Cel mai de pe urmă om
Slujesc marve, slujesc fiare
Slujesc plantă, slujesc pom.

Eu îs cea mai mare slugă
De pe față de pământ
La Crăciun, la Paști, la rugă
Slugă-oi fi și în mormânt.

(Din vol. ***Eu unul sunt printre toate***,
Ed. Marineasa,
Timișoara, 1996)

ELENA FECIORU-SCÂNTEIOARĂ

Bilciurești – Dâmbovița

Tristeți, tămăduind cuvinte

Peste noaptea de gânduri
Țipătul singurătății
Avalanșă de dureri
Pietrificate și amare.

Curg boabele durerii
Peste roata sufletului meu
Se macină un cântec
Aluat în cămărilor toamnei
Pită miresmând a ninsori.

Anotimpurile
Își strâng cerul
În năframa înserării
Doar steaua mea fuge,
Dezvelită și rece
Căutând
Însingurarea apusului.

Tristeți, tămăduind cuvinte
Dureri, șerpuite povești
Vremi de aramă
Cuibărind oseminte
În clopot de frunze
Cu dangăte reci.

Nesfârșitele plaiuri

Viori plămădite-n ninsoare
Pun lacăt durerii
Dar lanțu-i prea greu
Amară-i cântarea și struna mă doare.

Poemu-i altarul din sufletul meu
Comori strălucind de cuvinte
Ard tainice clipe și tainici fiori
Ard vremi, cuibărind oseminte
În clopot de frunze cu dangăt de flori.

Nerostite poeme

Nerostite poeme
Vibrează adâncuri
Rostuind dimineți.
Ochi lăcrimând
Aurori limpezind
Amintiri.
Despletite amiezi
Miresme de fân
Picătură de soare,
Ciocârlia.

Rosturi spre apus
De închinare
Coloană infinită
Nerostitele poeme!

De câte ori cuvântul ...

De câte ori rătăcitoare-n soartă
Alerg pribeagă, fără adăpost,
De-atâtea ori cuvântul mă dezleagă
Și pot păși spre „eul” meu cu rost.

De câte ori în boabele durerii
Își cerne ochiul florile de vis,
De-atâtea ori cuvintele tăcerii
Aduc în vorbe jarul cel aprins.

De câte ori frâng zâmbetului zborul
Lăsând tristeții timp și anotimp,
De-atâtea ori cuvântul meu cu dorul
Destroienește-al fericirii nimb.

De câte ori cuvântul mă îmbată
Cu-albastru, cu lumină și cu dor,
De-atâtea ori iubirea mea curată
Îmi dăruiește clipa cea de zbor.

Chemarea naturii

Clipind, dimineța lumina-și întinde,
Sub gene străluce al ochilor ploi,
Când zorii se-arată prin verde zăvoi,
Un dor mă cuprinde.

Coroană de raze și-a pus dimineța,
În inimă, dorul mă arde nestins,
Respiră pământul, de farmec cuprins,
Mă-mbie verdeța.

Cântând, ciocârlia se-ndreaptă spre soare
Iar pașii mă poartă spre sânul naturii
Când ziua se scoală să-și pună condurii,
Pornesc călătoare.

Prin marea cea verde, se leagănă vântul,
Adun dintre rouă a macilor flori,
Se piaptână grâul cu-a razelor zori;
Și-mi prinde sărutul.

Un nuc singuratic clipește-n tăcere,
Doar sufletu-mi cântă de dor primenit,
Zăvoiul mă cheamă cu-al lui ciripit;
Divină plăcere.

Natura se-nalță spre ziua cu soare
Și inima zburdă, strângând diamante,
Comori nepătrunse doresc să mă poarte;
Mereu călătoare.

Triumf

N-ai să prefaci o stea în bolovan de piatră
Iar floarea, niciodată n-ai s-o prefaci în spin!
Ea va rămâne-n valuri o lacrimă curată
Păstrând nestins izvorul adâncilor porniri!

Degeaba-n neastâmpăr furtuni cotidiene
Vor să prefacă raiul în iad întunecos!
Degeaba-n rânjel acru, trăirile hiberne
Vor să coboare somnul pe chipul luminos
De clipe austere, de veșnice zidiri.

O, nu, nu, niciodată nu vor veni puhoaie
Să pângărească ruga prea sfintei mânăstiri
Cetatea sa de piatră stelară de cuvinte
Trecutul petrecură sub fruntea de măslin
Așa cum niciodată stejarul nu se-ndoaie
De gura nemiloasă a unui vânt străin.
Chiar de-i brăzdează fruntea vreun trăsnet cu lumina
Reînvie iarăși falnic, nu-și stinge rădăcina.

O, nicidecum, poetul, nu s-ar preface-n fiară
Când firea blândă-a lumii s-a pogorât în el
A fost dintotdeauna la căpătâi de seară
Un înger blând în straja cuvintelor de zel
Șoptirilor duioase le țese-ndată mreajă.

Drum spre dimineață

Plec la drum spre dimineață
Peste noaptea mea de gânduri
Luminița mă veghează
Și mă-mbracă-n cutezanță.

Cu un ban de lună plină
Cumpărai un cer cu stele
Țipăte de cucuvaie
Spintecând deșertăciunea
Vor să-mi sperie pornirea
Dar m-ascund după un vers.

În ecoul dimineții
Glasul de privighetoare
Primenindu-mi rătăcirea
Îmi deschise luminiș.

Lunecând spre dimineață
Am vrut stelele să număr
Căutând în colț de straiță.
Dar plăcută-mi fu uimirea
Când o filă de caiet
Era plină de cuvinte
Rourate-n ochi de stele.

Drumul meu spre dimineață
Îl găsi-i într-un caiet.

(Din vol. **Tristeți tămăduind**
cuvinte, Ed. Macarie,
Târgoviște, 2005)

ANTON I. ANTONIE

Craiova – Dolj

Cântec

Firul ierbii s-a uscat,
Florile s-au scuturat,
Pietrele s-au măcinat,
Pulberea s-a pulberat,
Cerul s-a întunecat,
De când dragoste-ai plecat.

Păsările au tăcut,
Raza ochiului s-a frânt

Nașterea poetului

La nașterea poetului
Se lasă liniște
În respirația luminii.

Miroase a magi
Și a stele
Sângele
Din inima poetului.

Vânătoare

Stau nemișcat ca stânca
Într-un apus de soare,
Prudent ca o șopârlă
Trimit în față gândul,
Strecor ușor privirea
Atent printre vitralii,
Plutesc ușor ca vântul
Pe duna de nisip.

Dar în culcușul cald
Unde dormea poemul
Găsesc doar umbra umbrei
Lăsată de cuvânt.

Secerătorii

Țăranii aplecați
Ca niște seceri
Pun jos spicul greu.

Un contur de pasăre
Se înalță în zbor
Tot mai sus
Spre lumină.

Lut

Pe masă stă ulciorul,
O strachină alături
Și cana de pământ.
E cald și este bine
În casa de chirpici
Spoită toată-n alb.
Prin tălpi urcă răcoarea
Podelei de pământ
Și-mi pare că icoana
Pictată e pe lut.

(Din vol. *Singurătate în doi*,
Ed. Ramuri,
Craiova, 2002)

MARIA MĂRGINEAN

Toplița – Harghita

Pasărea vieții

În lanul galben de grâu
Lângă rugul înflorit
Primăvara, pasărea de aur
Mirajul de ouă și-a clocit.

Sub vânturi și ploi
A stat neclintită
Cu trupul firav și lăpândă
De nimeni ocrotită.

Fericită, și-a scos puii la lumină,
Într-o zi plină de soare,
Sub aripa vântului lină
Aromind cărări de izvoare.

Iar mama, pasărea de aur
I-a ocrotit de ura neagră de balaur
De toamna friguroasă
Și iarna cea geroasă.

.....
Că fiecare viață e o pasăre
Cu zborul către astre.

Trepte

Primele flori pe ram,
Lanul verde de grâu,
Primii pași de copil,
Și râsetul lui zglobiu –
Așa am fost!

Primul fruct pe ram,
Lanul galben de grâu,
Prima îmbrățișare
Sub stelele tremurânde,
Prima vorbă de dragoste
Sub pecetea vorbelor tale –
Așa am fost!

Fructele coapte pe ram,
Grâul galben curgând în hambar
În ploi roditoare
Și jurământul de credință
Sub blânda credință dumnezeiască,
Grija de azi și de mâine
Pentru toți ai mei –
Asta sunt eu!

Vinul rubiniu din ulcior,
Pâinea rumenă și caldă-n cuptor,
Fulgii de omăt prinși în păr,
Și mai târziu un alt tărâm
Cu somnul profund și adânc
În legea firii de rece pe pământ –
Așa voi fi!

Castanul

Castanul și-a luat haine de sărbătoare
Aprinzându-și albe lampadare.
E o ploaie nebună de fluturi albi
Și-mi cerne iubirea pe umerii dalbi.

Ce blând mângâie zefirul seară de seară
Când luna coboară pe drumul de țară;
Castanul de aur e singura noastră avere,
Iubirea ce ne-o privim în tăcere.

Rugă

Doamne, mută odată
Raiul pe pământ!
Să fie-ntr-o zi de primăvară,
Libertatea să fie-n cuvânt
Îmbrăcând întreaga țară.
Umple pădurea de verde,
Livezile de caiși în floare
De maci și crini – mărgăritare.

Umple cerul cu albastru de Voroneț,
Pădurile cu cerbul mareț
Și lasă-i pe oameni la Poarta Sărutului
Să simtă răcoarea de seară a lutului.
Doamne, mută iarăși
Raiul pe pământ!
Fă-o-n tăcere cu ritualul sfânt
Să ne muncim mai simplu glia
Eterna, fascinanta – ROMÂNIA!

Cântec de înstrăinare

De ce Doamne,
De ce iară
Pleacă tinerii
Din țară,
Cum pleacă
Peste vremi
Frați,
Surori,
Și-atâția veri?

Îi aici în țara mea
Pâinea chiar așa de rea?
Putrezită rădăcina,
Ne-am furat
Dușmani lumina;

Decât slugă
La străini
Mai bine viață cu spini
Ca aici la noi
În țară
Fie pâinea cât de-amară
Vântu-i mai rece afară.

Nu am nici un rost în lume,
Inima-i venin
Pot spune.
Săracă, țară bogată,
Ai ajuns să fii prădată,
Săracă, țară bogată ...

Dorurile mele

Mi-e dor nebun de țară,
De păduri și de izvoară
De satul – univers al candorii
De puterea sevei din urcușul florii.

Mi-e dor de pâinea de la noi
Stropită de caldele ploi,
De pâinea rumenă și coaptă bine
De maica mea, de tine.

Pribeag pe drum în țări străine
Nicăieri ca-n țara ta nu-i bine;
Aș vrea să stau acasă cu nepoții
În jurul mesei adunați cu toții.

Râvnesc la portul meu și graiul
Străbunilor cântat în versuri pe tot plaiul
Aici îmi știu rostul și glia –
În spațiul mioritic unde-mi cântă ciocârlia.

Dor de sat

Mi-e dor de verdele cucuruzului,
Mi-e dor de seceratul grâului,
De brazda de fân cosit
De izvorul clipocit ...
Ce dor mi-e de horele din sat,
De jocul mândru de fete și flăcăi jucat!
Unde-i cătrința și ia ce-am purtat-o
Păstrată cu sfințenie în lada de zestre a bunicii?
Acum de-atâta timp aproape am uitat-o.
Deasupra stă icoana cu sfinți
Care privesc cu milă și blândețe
Călăuzind dreptatea pe culmi semețe.
Mi-e dor de satul din zori în asfințit,
De tot ce-a fost atunci și-acum a pierit.

Ograda bunicii

Trecut-a vreme lungă
Și n-am putut uita
Ograda mare a bunicii
Când alergam prin ea,
Nici duzii mari, bătrâni
În care sprintări ne suiam
Și albe fragi
Pe bune le zdrobeam.
Iar cânepa topită
Și pusă la uscat
Ce-și aștepta spășită
Rândul la melițat.
Ne atrăgea mirosul
De câmp verde cosit.
Și-ntreaga curte veche a bunicii
Era în fiecare zi
O sărbătoare de copii
Când toamna alergam prin frunze
Uscate, moarte, ruginii ...
Și doamne ce aromă ne-mbăta
Ființele noastre mirate
De pruni, de meri, de nuci,
Gutui și peri ...
Se revărsau din cornul abundenței
Minunile dumnezeiești
Numai din ograda bunicii.

Nostalgie nevindecată

Mi-e dor, copil fiind odată
De țarcul unde mă jucam cu mieii,
Mi-e dor
De jocul cu mâțe și motocei
Mi-e dor
De roua dimineții, rece-n cristale
Ce-mi tulbură talpa desculță
Alergând năucă prin iarba verde
De acasă
Mi-e dor de nucul bătrân
Cu brațele pe casă,
De pâinea mamei rumenă și caldă,
De casa bunicii
Cu podul plin de nuci
Și prune uscate și dulci
Și pere îmbrăcate în fânul miresmelor de an ...

Și ce dor mi-e de moșul
Cu pipa din corn
Uitată-n colțul gurii,
De cum povestea molcom
De zâne, feți frumoși și zmei ...

.....
Că nici-un leac din lume
Nu poate să aline
Dorul de sat.

Cântec mamei

Maică, măicuța mea
Când erai tu tinerea,
Singură ca pasărea
Ca o floare în grădină
Singurică pe tulpină,
Doar necazuri și dureri,
Fără frați, fără surori
Că pe toți tu ne-ai crescut,
Patru fete și-un fecior,
Ca să-ți fim de ajutor.
Și-ai lucrat ziua și noapte
Cu cămașa udă-n spate.
Dar cu toții am plecat
Și singură te-am lăsat
Că viața ne-a vânturat
În lume, c-așa ne-a fost dat.

Și-acum sprijinită în portiță
Privești seara pe ulița
Doar pe unul de-ai avea
Să-ți deschidă iar ușa.
Dar odată tot venim
Că toți încă te iubim
Dreapta să ți-o sărutăm
Durerile să-ți alinăm.

(Din vol. *Nostalgia satului*,
Ed. Corvin, Deva, 2007)

MARIA BUCIU-CRIȘAN

Sânmihaiu de Pădure – Mureș

Istoria țării

Copii, să nu lăsați istoria țării să se-ngroape.
S-o studiați cu de-amănuntul și-ndeaproape.
Căci norii negri se-mpânzesc la marginile zării,
Ce vor să-ntunece trecutul țării.
Voi, sunteți tinere mlădițe, creșteți pe trunchiul ei,
Să nu lăsați istoria călcată în picioare de mincinoși și de mișei.
Aici am fost, aici ne știm de-atâția ani,
Din moși strămoși urmașii lui Decebal și-al lui Traian.
Și dacă cineva încearc-a vă minți,
Puneți-le în față adevărata istorie a țării, copii.
Cu toți stăpânitorii ei vrednici și toți înaintașii
Ce s-au jertfit, vărsându-și sângele, ca mai apoi urmașii
La rândul lor să o păstreze curată, neștirbită,
De nimeni, niciodată, istoria țării să nu fie mințită.
Că-n caz de-o nedreptate, acei care-au luptat pentru a țării
întregire,
S-ar răsuci în morminte și unul altuia și-ar da de știre.
Căci pe pământul țării, din nou se face nedreptate,
Ar spune ei tot adevărul dar nu se mai poate.
De aceea, noi, cât mai trăim în viață,
Să nu trăim degeaba. Adevărul să-l susținem și să-l dăm pe față.

Doină

Doina plaiurilor mele
Și-al strămoșilor tezaur,
Între toate cântecele
Zugrăvit cu fir de aur.

Tu alini dureri în suflet
Inimi potolești dorul,
Trist de-i omu-n al lui umblet,
Tu știi să-i umpli ulciorul.

Cu licoarea bucuriei,
Cu miresme de tot felul,
Zdrobești paloșul mâniei,
Dragostei îi pui inelul.

Curcubeu a vreme bună
Ce se-adapă din izvoare,
Te menții ca o cunună
Ce-i din flori mirositoare.

Și ca o zână blândă ești
Cu ochi albaștrii de fecioară,
Ca Făt-Frumos din cartea de povești,
Te prețuim ca pe-o comoară.

Pasiune și sudoare

Plugar cinstit, Măria Ta,
Din vremea de demult
Tu brazda ai știut a răsturna
Ca să-ți faci plug și grapă ai putut.

Ai semănat boabe curate
Și-ai spus o sfântă rugăciune
Cum a fost datina la sate
Să iasă grâu frumos fără tăciune.

Iar primăvara, familia ți-ai luat,
Că holda trebuia plivită,
În soare și-n bătaia vântului ai stat,
Știind că munca ta este sfințită.

În arșița verii, cu multă trudă și sudoare
Ți-ai strâns în saci agoniseala,
Apoi, ai dus prescură la altare,
Să-ți fie binecuvântată munca, oboseala.

Pentru ca sufletul să-ți fie stâmpărat,
Te-a ajutat materia cenușie,
Cuvinte cu tâlc ai așezat
Și te-ai înveselit cu-n cântec ori o poezie.

Cu anii, timpul ne măsoară pașii,
Din milenara seminție de plugar
Înmulți-se-vor urmașii
Lăsând în urma lor al poeziei dar.

Cele de trebuință

Fă Doamne **rațiunea** să-mi lucreze
Și dă-mi putere de-a mă concentra
O părticică a minții să mi se lumineze,
Ca ceva bun să las în urma mea.

Voința, Doamne, mi-o îndreaptă
Ca să doresc din vreme a mă pregăti,
Să merit a fi trecută-n partea dreaptă,
Printre fecioarele-nțelepte-a mă numi.

Nu mă lăsa la sentiment de ură,
Iubirea nefățarnică să-mi fie.
Să fiu neconținut izvorul de căldură
Ca să mă răsplătești, cu cele de trebuință mie.

Câte doruri

Multe doruri sunt pe lume
Dar nu se poate spune.
Doruri mari, doruri mărunte,
Toate inima le simte.
Le tot duce și le poartă
Omul bântuit de soartă.
Chiar de fugi, te-ajung din urmă,
Dorurile rău te curmă.
Între ele-i unul mare,
Ce nu are-asemănare.
Dor de tată, de măicuță,
Se-așează la inimuță.
Și ți se așează-n sân
Îl duci până ești bătrân.
Altu-i dorul de bunici,
Chiar de nu mai sunt pe-aici.
Dor de frați și de surori
Te-ajunge de multe ori.
Dorul de copii, nepoți,
Să-l duci parcă nu mai poți.
Este-un dor care te-apasă,
Să-ți vezi satul și-a ta casă,
Pe unde-ai copilărit
Și-unde bine te-ai simțit.
Să vezi persoana iubită,
Care poate-i chinuită,
De gânduri și amărăciuni
Și de greu-acestei lumi.
Sunt de-acei oameni în lume
Că de dor intră-n pădure.
Se tânguie codrului,
Cântând doina dorului.

Icoană

Tăcerea ta orbește
Căci ochii-ți sclipesc,
Chipul tău oprește
Pe cei ce te privesc.

O viață petrecută
În veacuri de demult,
De cineva știută.
Aici s-a așternut.

Nu ai inimă ce bate,
Nici un suflet păcătos,
Dar trăiești pe mai departe
Prin trecutul tău frumos.

Cinste inimii deschise
Sufletul celor care
Poartă candelă aprinsă
În mâini, cu îndemânare.

(Din manuscris)

VICTORIA FODOR-DEMIAN

Petriș Vale – Deda – Mureș

Pentru cei ce vor cânta

Pentru cei ce vor cânta
Scriu din toată inima;
De-or cânta copii mei
Scriu din suflet pentru ei.

De-or cânta copii din sat
Eu le-am scris și vi le-am dat,
De-or cânta dinastă țară
Ori dincolo de hotară.

Eu ce-am scris, rămâne sfânt,
Nu-i ca vorba pe pământ.
C-am pus suflet în ce scriu
Și-mi rămâne veșnic viu.

Numele ce-l port de ani
Scriu cu drag pentru țărani,
Numele ce-l port în taină
Prin cântec să-i duceți faimă.

Darul scrisului promis
Eu din suflet vi l-am scris,
Pentru cartea cântului
Cu puterea gândului.

Scrisoare

Chemând frați și surorele,
Țin porunca mamei mele.
Vă scriu la surori și frați,
La cumnate și cumnați.

La nepoate și nepoți,
Să veniți acasă toți.
Vă scriu vouă, scriu la prunci,
Că nu v-am mai scris de-atunci.

De când trăia maica mea,
Să veniți până la ea.
Că-i rămasă singurea,
Și eu n-o pot ajuta.

Eu v-am scris zeci de scrisori,
La voi frați și voi surori.
Mama mi-a zis să vă scriu,
Și cu voi bună să fiu.

V-așteptăm, ni dor de voi
Să veniți până la noi;
Veniți frați și surorele,
Că bătrânețele-s grele,
Drumurile-s lungi și grele.

(Din vol. **Rugă, cântece și doruri**, Ed.
Ansid, Tg. Mureș, 2007)

Cântec

Vino mândruțo pe vale,
Până-i dragostea în floare;
Hai pe coasta de sub nuc,
Unde-și face dorul cuib.

Cântă-ți cucule cântatul,
Până mi-oi găta aratul;
Cântă-ți cuce numele,
Până seamăn grânele.

Grânele de primăvară
Pe când toți plugarii ară,
Întorc brazda la grăpat
Pe când totu-i semănat.

De dor

Cine nu-mi ști dorul meu
Nu știe cât mi-e de greu
Cine nu-mi ști dragostea
E scăpat de-o piatră grea
Piatră grea și-apăsătoare
De dor inima mă doare
Mă doare inima-n piept
Și nu pot să mai aștept.
Aștept noapte, aștept zi
Te-aștept dorule să vii.
De când te știu dorule
Eu nu mai dorm nopțile,
Mă trezi-i la miezul nopții
Și-aud scârțâitul porții,
Până deschid fereastra
Vântul poarta-mi scârțâia
Și mă trezi-i degeaba.

(Din vol. **Dor și rugăciune**,
Ed. Mureșul, Tg. Mureș, 2001)

Ciobănaș

La poale de Căliman
Greu e dorul la ciobani
Nu pot să coboare-n sat
Că-s cu oile-n iernat.

La Remetea, la saivane
Greu ți-e dorul măi ciobane,
Nu-i departe unde-s eu
Calea-i grea și drumu-i greu.

Fă-ți ciobane drum și cale
Să cobori în Pietriș Vale.
De-ar veni primăvara
Să-nceapă a-ncolți iarba
Ca să văd pe „inimaș”
Oile și-un ciobănaș.

Turmă de oi cu doi câini
Să pască după grădini
Să strige ciobanii tare:
Ce faci mândră-n Pietriș Vale!

Eu sunt țărancă

Eu sunt țărancă-n portul meu ce-l am
De la strămoși rămas din neam în neam,
Tot de țărancă mi-e sufletul și gândul
În satul meu să-mi pot lucra pământul.

Aici în satul meu, cânt țara, aicea scriu,
Îmi cresc copii, muncesc, iubesc acest pârâu,
Pârâul din Pietriș, noi vale știm a-i zice
De-i greu, ori de-i ușor, eu n-aș pleca de aice.

A fi țărancă, nu-i lucru-njositor
Precum zic alții, sunt mândră pe ogor,
Cu sapa la prășit, cu greble, furci la fân,
Cu turma la păscut, cu prunc la sân.

Nu mi-e rușine de alții, că vorbe rele aruncă,
Sunt mândră că-s țărancă și chiui vara-n luncă,
A fi țărancă, a crește prunci, și a sădi un pom,
A crește vite, a lucra pământul, înseamnă a fi Om.

Că sunt țărancă, mare mândrie simt
Așa cum simt mirosul cel proaspăt de pământ,
Așa cum simt mirosul de fân cosit pe coastă,
Sunt mândră că-s țărancă, mi-e dragă țara noastră.

(Din vol. **Poezii**, Ed. Sim Norys
Press, Reghin, 2004)

RAFILA MOLDOVAN

Idicel-Pădure – Mureș

Popor român

Popor român, popor creștin
Bătut de vremuri grele
Căzut-au bravii tăi ostași
Sub cerul plin de stele.

Și-au dat viața mulți voinici
Loviți, căzuți în șanț
Pentru izbânda neamului
Muriră-nsângerați.

Popor român mult chinuit
De-ai dus-o-n lume greu
Ai biruit să treci prin foc
Având pe Dumnezeu.

Nu te-a lăsat pierzării
Fiind purtat de val
Te-a-mpins spre biruință
Române din Ardeal.

Să trăiești, să fii puternic
Pe tine să fii stăpân,
Viețuind în bună pace
La mulți ani popor român.

Codrule frunză frumoasă

Fiului meu Mihai

Codrule, frunză frumoasă
Dă-mi și mie loc de casă
Trupul să mi-l odihnesc
Să știu și eu că trăiesc.

S-o așez lângă izvor
Să cânt, să-mi treacă de dor,
Să stau la umbră de fag,
Să cânt doinele cu drag.

C-am trăit codre în tine
Cu hainele de pe mine
Și-mi trebuie căsuță
Să trăiesc cu-a mea mândruță.

Când se clatină crenguța
Vine dor de la măicuța
M-oi duce s-o duc de mână
C-amu-i slabă și bătrână;
Ea m-a dus când am fost mic
Și-am ajuns fecior voinic.

Firicelul de bumbac

Mai crești tu pe undeva
Firicel mic de bumbac
Ca femeia de la țară
Să te țeasă pe-al ei plac?

Ori se pierde-a ta sămânță
Precum și tradiția
De-a o îmbrăca fetele
La horă duminica.

Să poată țărancă iarna
Să te pună pe război
Să țeasă pânză de casă
Cum era rândul la noi.

Să poată primăvara
Să te scoată la albit,
Împăturindu-te-n două
Te-nmoaie la albăstrit.

Ca în iarna următoare
Să se-apuce de croit
Bucurându-se de lucru
Și de gândul împlinit.

Să coasem cămăși frumoase
Cu bumbac și cu mărgelă,
Înșirând pe mânecă
Trandafiri și vioarele.

Veniți copii iarăși pe-acasă

Nu vă-ndepărtați prea mult -
Veniți copii iarăși pe-acasă
Chiar dacă mama e bătrână
Și nu mai e așa frumoasă.

Ea vă dorește să vă vadă
Când veți apare-n prag
Doar pentru-o mamă pe pământ
Sunteți ce are ea mai drag.

Voi v-ați îndepărtat de ea
Precum va fost sorocul,
Dar ea acum poate că n-are
Cu ce-și aprinde focul.

E ger, e frig și lapoviță
Iarna grea s-a lăsat
Iar mama acum nu mai are
Pe nimenea în sat.

Așteaptă luni ca să veniți
Și nopțile întregi -
Singurătatea ei cea mare
Nu poți s-o înțelegeți.

Dorul

Dorule te-aș întreba
Unde este casa ta
Ori umbli pe căi pustii
De numai la mine vii.

Fă-te foc și fă-te pară
Nu veni la mine iară
Treci codrii peste hotară
La oamenii din altă țară.

Să le spui, măi dor, ce știi
Să vin-acasă la copii,
Căci copii strigă mamă -
Străinii nu-i iau în seamă -.

Ar dormi somnul ușor
Pe brațul măicuței lor,
Le-ar fi somnul mult mai lin
Cu capul pe-al mamei sân.

Nu-i comoară pe pământ
Ca mama – cuvântul sfânt:
Nu te-alină, nu te cheamă
Doar cuvânt drag de mamă.

Nesfârșitele plaiuri

Pentru-un pui atât de mic
Banul nu-nseamnă nimic
El cu lacrimi grele cheamă
Ia-mă-n brațe scumpă mamă.

Nu mă lăsa mamă-n chin
Să mă simt așa străin
Fără mamă, fără tată
Sunt hârtie aruncată.

Să mă strângi la piept pe mine
Cu brațele tale bătrâne,
Mă sărută iar cu drag
Cu inima deschisă larg.

(Din manuscris)

EMILIA SORLEA

Petriș Vale – Deda – Mureș

Dor de sat

Oare ce cuc mi-o cântat
Să mă duc din al meu sat
Și ce pasăre haină
Să mă duc să fiu străină.

Eu trăiesc cu dor
Ca fete plecate-n zbor,
Flori cu petale
Fetele cu mamele.

Nu pot să zic că-i rău
Că mă bate Dumnezeu
Și trăiesc destul de bine
Numa sus în sat la mine.

Am muncit de zi cu noapte
Numai ca să am de toate,
Alături de a meu bărbat
Iar Dumnezeu mi-o ajutat.

M-aș întoarce iar în sat
Să îl știu cum l-am lăsat
Dar mi-e inima rană
Nu mai am nici tată nici mamă.

Am numa un frățior
Și de el mi-e tare dor
Mai am două surorele
Trăiesc cu dor de ele.

Sunt țărancă

Sunt țărancă adevărată;
De viță sunt ardeleancă.
Nu mi-e rușine de asta
Știu tot lucru a-l lucra.

Știu și boii să-i înjug
Să țin de coarne la plug
Brazda o știu răsturna
Și sămânța semăna.

Să lucrez cu sapa,
Să învârt fânul cu furca
Știu și carul încărcă
Portul știu a-l îmbrăca.

Cât trăim pe acest pământ
Mai avem un lucru sfânt
Casa și satul natal
Și-o biserică în deal.

Mai am cu ce să mă mândresc
Mândru portul românesc
Ce străbunii l-o lăsat
Cu sfințenie lăsat.

Mai demult

Mai de mult la Pietriș pe vale
Venea lumea la vâltoare
Cu haine de sărbătoare
Să spele pânzele-n soare.

Veneau oamenii din sat
Cu grâul la măcinat
Iar după ce măcinau
Pâinea rumenă coceau.

Se mai făcea pe la noi
Ca o lacrimă oloi
Din sâmburi de bostan
Să-l avem în fiecare an.

Amu toate s-or gătat,
Au dispărut din sat.
Nice pită în cuptoare
Nici haine de sărbătoare.

Pădure verde de fag

Pădure verde de fag
Umblu prin tine cu drag
Și în toate serile
Eu îți calc cărările.

Tot mă sui și mă cobor
Umblu prin tine cu dor
Ascultând cucul cu drag
În pădurea cea de fag.

Când frunzele ți-or picat
Cărările le-am uitat
Când vine primăvara
Îți înverzește frunza.

Când frunza ți-o apărut
Primăvara a început;
Umblu prin tine cu drag,
Pădure verde de fag.

(Din manuscris)

ALEXANDRU GĂINĂ

Dămuc – Neamț

Ceahlăul

Frunzuliță solz de pește
Stă Ceahlăul și privește
Și privește jos la vale
Și vede Moldova-n floare.

Ah, Moldovă! Tu ești oare?
Tu ești sora mea iubită?
Eu de când te știu pe lume
Tot așa ești înflorită.

Iar în zorii dimineții,
Tu apari ca o grădină,
Ca o floare ce se-nalță
Într-a soarelui lumină.

Un om pe lume

Fost-am, Doamne, om pe lume.
Fost-am, Doamne, de-oi mai fi,
Fost-am tată-ntre copii.
I-am crescut cu multă grijă,
I-am crescut ca un părinte
Și i-oi crește și de-acum
De-oi mai trăi înainte.
I-nvățam cum să trăiască
I-nvățam să facă bine.
Când dădeam câte-o povață
Îmi creștea inima-n mine.
De nevestă nu vorbesc,
Nu știu cum să povestesc,
Muncește și nu se lasă,
N-o vezi trândăvind prin casă,
Coase costume frumoase,
Țese-ntruna covorașe.
Chiar de-i vine tot mai greu
E fără odihnă mereu.

Sună buciumul

Sună buciumul, răsună
Din pădurile de munte,
În zâmbet de voie bună
Stau mândrele să-l asculte.

Cântă buciumul și spune
Doina lui de pe pământ
Și mai cântă să se-adune
Rugăciuni la Domnul Sfânt.

Codrii să îngâne glasul
Fețelor celor smeriți
Și să le-ntărească pasul
Celor blânzi și liniștiți.

Ție, Doamne, ne rugăm,
Ție rugă-ți înălțăm!
Ne-aplecăm pân' la pământ,
Dumnezeul nostru Sfânt!

Scaldă-ți lacrima odată,
Tu, popor român ce ești,
Și cu fața ta curată
Viață nouă să-ți clădești!

Când ți-o fi, mândro, mai greu

Când ți-o fi, mândro, mai greu,
Ajună-te dorul meu,
Să zâmbești, să fii să fii voioasă
Când pornești, mândro, de-acasă.
Și cum mergi pe drum la vale
Crească-ți busuiocu-n cale,
Să-mi aduci un fir și mie
Să mi-l pun la pălărie,
Și tu să-ți pui în cosiță
Ori să-l porți, mândro-n mânuță,
Că-i floare de pe la noi,
Cu noroc de la trifoi.

Româncuța din povești

Sunt și eu ca fiecare,
Sunt o fetiță din sat,
Mi-e drag să privesc în zare
Din Dămucu-ndepărtat.

Trăiesc viața fericită
Cu părinții mei de-acasă,
Eu i-ascult și ei m-ascultă
C-așa-i viața mai frumoasă.

Am și păr frumos pe spate,
L-am lăsat c-așa mi-e drag
Să zboare când bate vântul
Către scumpul meu meleag.

(Din vol. **Un om pe lume**,
Ed. Cetatea
Doamnei, Piatra Neamț, 2007)

GEORGETA GROȘESCU

Provița de Jos – Prahova

Coboară primăvara

Pe un vârful de deal
De câteva nopți la rând
Luna își face cuib –
Coboară primăvara pe pământ,
Ziua crește ca un aluat,
În ochiuri de ape
Se zbuguie soarele,
Pe ecranul cerului
Rulează filme cu păsări și fluturi,
Aerul mătură astenii,
Ies din iarbă
Mă ridic la lumină
Pe brațele mele
Stă gata să înflorească
Un cais.

Pe căderi de petale

Nu se vede casa ta,
Nici prispa n-o înțeleg
În atâta verdeață.

Se scutură măru-n poartă,
Pe căderi de petale
Îți cântăresc dragostea;
Mă iubești
Nu mă iubești.

Uneori timpul

Azi, iarba pe care am aplecat-o
Sub coasă
M-a durut până la suflet.
N-am nici-o veste
De la mâinile tale,
Noaptea în care te-am dorit
Le-am umplut cu poezii.
Uneori timpul
M-a păcălit cu venirea ta...
Mă simt paroape golită de viață,
Ca umbra prin livezi
Înaintează singurătatea-n mine.

Până la drumul poeziei

Întotdeauna mi-au plăcut
Merii în floare –
Am atins miresmele lor –
Pajiștile împetrișate de petale zburate de vânt
M-au ridicat până la drumul poeziei.
Așa am reușit să văd pomii
Cu vârfurile aplecate spre mâna mea,
Soarele înverzind pe frunze de lipan
Și ziua
Ziua care înveselește
Crescând în tumultul primăverii.

Cruce plângând

Nu știu ce voi scrie în ziua asta
Care stă grea pe umerii mei.
Mi-e dor
Și nu definesc de cine mi-e dor.
În sfâșierea mea
Adevărul abia se aude;
N-au înflorit (încă) trandafirii,
N-au venit îngerii,
Pun capul pe rugăciune și plâng
Sufletul meu – Cruce plângând.
Pe altarul poeziei
N-am zidit nimic,
Mi-am tot amânat lucrătorii
Cu iluzia nefericită a ispitelor
De multe feluri.

(Din vol. *Satul atinge cu
biserica la cer*,
Ed. Sinteze, Ploiești, 1998)

Splendoare de senin

A înflorit lumina
Sub cerul adânc și curat,
Florile au văruit casele
În culori de fericire,
Primăvara are gust
De iasomie-n soare
Mai ales acum când alăuta mea
Leagănă (pe dealuri)
Splendoare de senin.

La locul lui de baștină
Țăranul își prinde de haină
Blazonul veșniciei,
Își pune sufletul
Pe aripile condeiului
Lăsând să se înțeleagă
Că din când în când
Pe drumul vieții
Se logodește cu poezia.

Mă încurec în cântul poeziei

Păstorul Luminii coboară în taină,
Las gândurile mele pe seama lui;
Iau la picior potecile verii
Și luminișurile de pe grui.....

Mă încurec în cântul poeziei,
(Spre alte lumi lumina bate rar...)
Tai de-a curmezișul iarba din câmpie
Iar în iasomie dau cu pasul rar...

Au înflorit trandafirii

Au înflorit trandafirii –
Fața verii ia culoare de vis,
Ne vom îmbrăca în petale
Dinainte fiind înțeleși.

Și vom călători printre ierburi
Și vom ține de vâsle de nori,
Într-un joc voluptos de icoane
Vom veghea iubirile din flori.

După cioporul de stele

Tot mai mult rătăcesc prin ierburi,
Tot mai sigură mă aflu printre voi,
Privirea mea lovită de mirare
Potrivește lira pe frunze de trifoi.

Sclipire de rouă dau în tumult,
Dorurile mele topesc razele serii;
După cioporul de stele mă petrec
Fluturând în ierburi eșarfele verii.

Pe-o altă cărare

Pe-o altă cărare
Cade potop de floare,
Salcâmii sunt plini de soare
Bădiță, dragu-mii de tine,
Scurtează drumul spre mine
Eu pun cămașa-n sulfine
Să mor în ierburi cu tine.

*(Din vol. **O vânătoare
de doruri**, Ed. Narta
Graphic, Ploiești, 2008)*

MARIETA MATEI

Provița de Jos – Prahova

Crucea din marginea satului

Cruce sfântă și străbună
De la margine de sat,
Lângă umbra ta divină
Mulți creștini au adăstat.

Calea le era ușoară
De stăteau lângă uluci
Ușurându-și din povară
Tot cu semnul Sfintei Cruci.

Dar am și durere multă
Știind cum unii te loveau
I-am văzut o, Cruce Sfântă
Cum în răs te cleveteau.

Am vărsat lacrimi amare
Suferind m-am rugat eu
De cu ziuă-n înserate
Ca să-i ierte Dumnezeu.

O, câtă putere-n tine
A zidit cu harul său
Să ne aperi zi și noapte
De puterea celui rău.

Aștept mila ta

Fuge vântul iernii printre lungi tristeți
O, Doamne dă-mi lumina seninei dimineți!
Imaculată clipă spre care mult tânjesc
Și pacea sufletească în care s-o zidesc.

Că vântul aprig, iarna o-ntețește
Și cărarea mea, rău se-nzăpezește
Izvodire sacră, mila-ți și iubirea
Măreții de veacuri, ce-aduc mântuirea.

Pașii îmi sunt grei prin vânt și zăpezi
Și totuși mai sper, știind că mă vezi
Aștept mila Ta, când o vrea să vie
Între timp în schit, plâng o văduvie.

Prin ochelarii serii

Mă cațăr pe-ndoieli prizonier durerii
Privirea veșnic stoarsă în teascu îndoielii
S-a dus lumina cu ape-nvolburate
Scheletele dorinței zidesc eternitate.

Sunt încercări prea multe, îndelungate
Deși noi știm, te scot adesea din păcate
Și astăzi Doamne încă mă mai zbat
Cu acele încercări pe care mi le-ai dat.

Am obosit atât, aproape nu mai pot
În ritualul serii mă macină de tot
Mai mângâie-mi durerea, prin ochelarii serii
Mai dă-mi iar bucuria din taina Învierii.

Că dușmanii încă îmi țin pânda
Să îmi ucidă, de-ar putea și umbra!
Nu înțeleg de ce cu ură atât m-au absorbit
Nici măcar o dată nu le-am greșit nimic.

Ce să mai spun, mi-e ruga neîntreruptă
Fanatici, credincioși o știu și o ascultă
Mă-ntorc tot în chilia sufletului meu
Ostatec poeziei, slăvind pe Dumnezeu!

Vin colindătorii

Vin colindătorii
Prin zăpezi albastre
Flutură cântarea
Mântuirii noastre.

Și vin vestotirii
Cu un legănuț
În care, minune
Șade un pruncuț.

Legănuțu-i flori
De jos până sus
Pruncuțu-i minune
Numele Iisus.

Vin colindătorii
Să-amintească lumii
Marea bucurie
Și slava minunii.

Nașterea-ți Iisuse
Fie-ne balsam
De iubiri și pace
În fiecare an.

Prin zăpezi albastre
Trec colindătorii
Cu Minunea lumii
În glasul cântării.

Într-un colț de albastru

Durere deghizată-n cerșetoare
Adori catedralele
Și zaci într-un colț de albastru
Stăpânit de zborul năvălitor
Al tăcerii.....
Cu brațul veșnic întins
Aluneci ca din întâmplare
Pe treptele de iluzii;
Pari obosită: e un tru al tău
Cu care crezi că domini
Cuprinzând existența
Inexistentă, a lumii...
Aruncă-ți straietele rupte
Pe vechile obiceiuri
Și nu întinde mâna la-ntâmplare
Numai pentru o coajă de pâine
Călcată în picioare
De cei ce se cred, stăpânii lumii....

Seară de Mai

A oprit în poarta mea un car
Era cu stele...
O durere veche de la anticar
Se rotea-ntr-oale.

Seara mă ținea-n răscolirea florii
Pleoapa se zbătea...
Cerbul își striga patima-nserării
Visul mă chema...

Lângă car stătea o umbră care
Rezimată-n cot
Tot rotea priviri întrebătoare
Parcă de noroc...

Am întins sfioasă mâna dupo-o stea
Fără să aștept...
Să ascult motivul de la poarta mea
Fără să cântesc.

Carul se-nvârtea-ntr-o amenințare
Nelăsându-mi timp...
A pornit ușor și tăcut la vale
N-am putut să strig...

Dar într-un târziu nu se mai vedea
Chiar atât de bine...
Un glas sfidător tot mai repeta

Nu e pentru tine!...

(Din vol. **Doamne singurătatea mea ești tu**,
Ed. Macorie, Târgoviște, 2004)

Împăcare

Un țăran bate coasa
Pe-o felie de lună.
Aproape de anotimpul
Ce-i destramă
Durerile.

Nostalgie

Satul...
Își îndeplinește melancoliile
În creștetul amurgului
Parfumul serii are ceva
Dintr-un timp trecut –
Acela în care
Ne mai căutam.

Într-o zi

Într-o zi
Am întâlnit copilăria.
Era în deplină maturitate.
Stătea la o masă
Cu o cafea
Desfrunzea o doină
Prin sârma cu ghimpi
Din grădină
În curmătură
Calul bunicului, nechezând.

Scormonind durerea
O adiere legăna cumpăna
Fântâni, ca și cum cineva
Ar fi atins-o de curând.
Mama smulgea busuiocul
De la grindă
Tata, călcând pe greieri.
În urma mea
Cu coasa ruginită.

În treacăt, toamna

Într-o noapte
Am deschis fereastra
Strigând lumina...
Cântau cocoșii
Pe „crucea nopții”.
Răcoarea, flămândă.
Mușca din sânii mei.
Vântul îmi șfichuia obrajii.
În treacăt toamna
Mă pălmuia.

(Din vol. *Prin insomnii rebele*
toamna, Ed. Societății Scriitorilor Români,
București, 2004)

ȘTEFANIA NEDELCU ENE

Ploiești – Prahova

Timpi

Atât de aspru
Țipă-n călcăie
Timpul ce fuge
De sub picioare!

Curge în tine
Ireversibil,
Calcă în spațiul acesta
Sensibil,
Ți se așterne
Astenizat
Sub tălpi blazate –
N-ai ascultat!

Tandem

„Întâi ochii,
Apoi mâinile,
Și-abia după aceea
Picioarele” – a spus.

„Mulțumesc
Lui Dumnezeu,
Mie mi-a luat
Doar
Picioarele! – a zâmbit.
Hai, orbule,
Tu cu picioarele!
Eu îți povestesc
Lumea!...”

Peste drum

Unui poet

Peste drum –
Drumul tău –
Mai privește zâmbind
El – truditul
Nebun în metaforă
El – găzduindu-și
Visul în amorfă;

Peste drum –
Drumul tău –
Ai lăsat
Chip frumos,
Pletele,
Vodca,
Țigara;
Vii pe jos;
Te ascunzi
Între pagini
Ca-ntr-o beție
Plânge în tine
Viața de vie.

Leac

Ia cupa! –
Argilă-s pe care
O bei
Când sufletul
Te doare ...

Ritual

Acest ritual
Preschimbă în tăcere,
În cupa amară
Cu fruntea de miere,
Eu – sărutându-ți
Picioarele roase de cale,
Tu – sărutându-mi
Mâinile grele,
Cu unghii de stele...

Ritual preschimbă
În tăcere
Cu fruntea de miere...

Vis

Iubirea de este să fie,
Sălășluiește în tine calmă,
Ca o lungă poveste depănată iarna
La gura sobei,
Sau aprigă sălășluiește,
Hărțuitoare,
Cocoțată pe cea mai înaltă
Redută,
Ridicând pe trupul tău
Steagul victoriei
Înfîpt în clipa ta de extaz...

Ca o mănușă

Doiul acesta imens
Ne încape deopotrivă
Ne și varsă uneori
Peste buza timpului;
Doiul acesta saturat
De cuvinte scrise – rostite,
Ne culege
De printre doruri tăcute,
Doiul acesta numai al nostru
Ne încape deopotrivă, ne îmbracă –
Mănușă fidelă
Iubirii noastre...

Brățări

În somnul meu
Se sună deșteptarea,
Când mă atingi
Cu gândul
Mă-nfior,
Suntem doar noi:
Eu, tu și Marea
Ce-mi prinde
O brățară
La picior...

Vindecări

Se născuse. Aștepta.
Aștepta să fie propulsată
Într-un timp adecvat. Data trecută
I se spusese că nu este timpul ei.
Aștepta.
Ceva ca o scară rulantă o purta
Când sus, când jos, a nehotărâre.
Parcă n-ar fi avut loc; în nici un timp.
Când jos, când sus...
Își amintea că a gândit cândva
Să fie pregătită pentru acest moment:
Să ia o decizie
Să aibă un cuvânt de spus.
Probabil doar a gândit.

Aprilie

Ninsoare-n aprilie
Printre narcise deschise
Se-așterne peste noi
Ca iubirile
De mult
Promise...

Ninsoare-n aprilie –
Nămeți răzvrățiți
Ca ochii cetății
Ce n-ar vrea
Să știe:
La poalele ei
Mai răsar
Ghiociei
Și după
Bătălie....

(Din vol. **Atingeri**, Ed.
Metamorfosis, Ploiești, 2004)

CALBĂU GHEORGHE

Orțișoara – Timiș

Traista fermecată

Am pus odată-n traistă amintiri
Din copilărie și pân-am fost miri,
Fragmente, ale vieții mers,
Fragmente de iubire care Țes
Atâtea năzuințe și-mpliniri
Născute-n doruri și amare firi.
Din lume le-am împrumutat pe toate
Au fost și crude dar și coapte
Tot rătăcind cu traista mea
Să-mi caut singuratic doar o stea.
Într-un târziu am cugetat
La ce mi-a fost în viață dat
Iar traista plină cu de toate
Atât de greu mi-atârnă-n spate.

.....

Dac-am făcut bine sau rău
M-o judeca doar Dumnezeu.

Împărăția tăcerii

În locul fără lumină,
E împărăția tăcerii
Sufletele – păsări ale nopții
Plutesc în liniștea divină.
Doar lacrimile credinței
Stoarse din străfundul ființei
Mai alină neantu-n suspin
Și-n fața durerii se-nchin.
Așa curge viața
Spre marea tăcere
Iar cuvintele-și pierd povața
În întunericul negru de fiere;
Rămâne doar visul nestins
Și-un suflet de lumină cuprins.

Precum poemul cel nescris

Acesta-i râul viu și-mi aparține
De-a lungul vremii care vine
Precum poemul cel nescris
Ce am să-l cânt odată-n vis.

Și-acest frumos mai vreau să-l cânt
Sub blânda lună-n drag pământ
Acum când sunt om efemer
Creat de Dumnezeu din cer.

Iar cu lăuta satului mai plâng
Sub ploaia de salcâm curgând
În valuri ca spice de grâu
Ce mă cuprind până la brâu.

Când rândunelele de departe
Îți voi trimite, mamă, carte
Poemul meu va învia
Spre ceruri a te lăuda.

Că eu sunt azi poetul care scrie
Despre pădurea mea cea vie
Și despre satul – vatră sfântă
În legea ce ne-a fost poruncă.

Închinare

O fecioară-ntre fecioare
Este apă-munte-vale.
Satul unic în hotare
Veșnicia răpitoare
Ce se cheamă România
Sfântă, caldă Ciocârlia.
Mamă bună pentru toți
Tu i-ai alungat pe hoții
Ce-ți prădau glia
Și îți prăpădeau câmpia.
Când abia ochi am făcut
Cu turma te-am văzut
Apoi cu fii mei pe cărare
Mi-ai arătat mândrul soare
Câmpia respirând sub ninsoare.
Și schitul bătrân din ponoare.
Am știut că ești precum Dumnezeu
Ai rămas România eternă
În veci vecilor perenă!

Izvorul

N-a secat încă izvorul
Ce străluce cristalin –
Printre văi își duce dorul
Murmurând balade lin.

Din străbuni își duce unda
Luminat de lună blândă,
Trcând falnic peste sat
Cu ciutele la adăpat.

Ca să-și răcorească fața
Cosașii în dimineața
Pe câmpia cu mohor,
La mândra cu mare dor.

El îi bogăția noastră
Cum îi floarea pusă-n glastră
Iar în murmurul ușor
Satul îi nemuritor.

Țăranul

Și cu bine și cu greu
O istorie-i țăranul meu,
În aur este zugrăvit
Și-n ce-i bun e preaslăvit.

Iar în calendar țăranul
Muncește cu greu tot anul;
Că-i lăsat de Dumnezeu
Să fie rodul mai greu.

De e mic sau de e mare,
Are-un loc știut sub soare.
Iar dorul său este pământ,
Taină spusă în cuvânt.

Că e bine, că e rău
Satul e cuvântul său.

Bătrânul poet

Se-ntoarce bătrânul la păcate
Măsurând de-a latul timpul trecut,
În cumpănă le pune pe toate
Și nu regretă nimica din timpul pierdut.

Acum poeziile sale au atâta putere –
Atâta timp toți l-au slăvit –
Că până și dușmanii le cântă cu miere
Făcându-l în șapte ținuturi vestit.

Bătrânul poet nu mai aleargă
La vechea cetate păzită de noapte,
Razele ochilor lui poate să spargă
Din vechile răni veninul de șarpe.

Azi poetul se plimbă agale-n câmpie
Rostind poemele către cer
Și sufletul e liber ca o ciocârlie
Iar chipul nu-i mai așa de sever.

Privește așa mai departe
Așteptând o altă noapte.

Sate mândre

Slatina și Orțișoara – sate mândre-n lume
Le aduc pios cinstire,
Tuturor le dau de știre
Că purtând cu fală nume
Ne fac cinste ca români
Acestui popor din străbuni.

M-am născut în Slatina,
Așa cum îi datina,
Mi-au spus Gheorghe Moldoveanu'
Să am noroc tot anu'.

Mai apoi la Orțișoara
Mi-a fost sufletul și țara –
Cât oi trăi le-oi respecta
Că-i casa și iubirea mea.

Acum lira mea bătrână
Cântă mândră și frumos
Iar condeiu doru-și mână
Înviind poemele sfătos.

Sate mândre cu oameni harnici,
Buni la suflet, cu toții darnici,
Ați rămas neconținut slăvite,
În datinile satului mărite!

Condeiu! meu

Poezia mea îi durere,
Condeiu! îmi dă porția de fiere.
Cuvintele nu-mi stau liniștite
Parcă în inimi îs ținute.
Capul s-a umplut de peri suri
Adăugând învățăături din scripturi
Condeiu! a-nflorit din durere;
Doar poemul mai e mângâiere.
M-au alungat toți de la mese bogate
Fiind atât de sărac în fapte
De lingușeli și preamăriri
La cei ce se credeau peste firi.
Condeiu! meu nu-i alifie,
Poeme de alin să vă fie,
Că vreau să vă spun în scris
Că viața aceasta nu-i paradis.
Taina cea mare este mai sus
Cineva să vegheze e pus
Să ne facă poezia balsam,
Precum fructul cel roșu din ram.

Vă zăresc cu ochii minții

Vă zăresc cu ochii miții
Oamenii mei din poeme,
Ca-n icoanele cu sfinții
Sunteți ale mele teme.

Pe sub soare v-am văzut
În pădurea cea bătrână,
Colo-n codrii cei cărunți
Mândri-n patria română.

Unde cântă-n dor ciobanul
Mângâindu-și lin cavalul
Pe cărări de căprioare
Adăpate la izvoare.

Și-n câmpiile noastre
Zboară păsările-albastre
Ciocârlia lui Enescu
Și Luceafăr – Eminescu.

Oameni buni, sătenii mei
Din grădinile cu tei
Vouă vă închin cuvinte
Precum lucrurile sfinte.

(Din vol. *Satul din
sufletul meu*, Ed. Corvin,
Deva, 2008)

MARIA MÂNDROANE

Timișoara – Timiș

Libertate după gratii

Departa, la loc neștiut,
Oază albastră,
A fost dezlegat înspre viață –
Bob de rubin, diafan și imberb –
Puiul sălbatic de cerb.
Nevinovatul lui joc,
Dincolo de hotarul, cu grădina impusă,
I-a zvârlit sub o ploaie de foc,
Bătând obsesiv dintr-o pușcă
E urmărit fără milă puiul nătâng,
O țință, făptura divină
Înstrăinată de Codru, prin arma satană,
Hăituită, rănită, împinsă fără știință-n Capcană.

Dintr-o casă de fier, în coșciug de oțel
Puiul nevolnic e-nvins de blestem,
De mâna umană.
Ea ființa suavă, cu ochi adânci și vii,
Supusă altor legi...din somtuoase galerii,
Ucisă câte un pic, cu fiecare zi.

Dar într-o noapte, Preabunul
S-a îndurat de sufletul cernit
Și printr-un simplu semn
A rupt zăvoarele de lemn

Nestematul, eliberat și uimit,
Privind iarăși spre cer,

Nesfârșitele plaiuri

A zburcniț-o prin lume, prin oraș, peste mare,
Prin potop și genune...
Zburând când pe-un deal, când spre-o câmpie,
Însuflețit de impulsul copil, pe care...
Doar vag îl mai știe;
Ochii ei mari, privirea ei mută,
Din visul de ciută,
Adulmecă cu nesaț și ardoare
Poteca pierdută

I-adie în mări libertatea, bucuria de soare;
În urechi, freamăt îngânat, îndepărtat, melodios
Dansul ritmat, grațios... furtunos
Și, parcă, aevea, poiana umbroasă,
Copacii din Codru adânc, milenar,
Izvorul cu unda-i răcoroasă,
Răsfrântă în cerc

Hoinar se zbenguie, precum odinioară
Și în copite pământul măsoară,
Resimte mirosul de munte și floare,
Cu proaspăta iarbă, cu aerul tare.

Nemărginirea sfântă,
La fel ca prima oară...

Dar...de-abia peste o clipă, din firavul avânt
Copita o doare, mijlocul i s-a frânt;
Trofeul din coarne se leagănă în vânt
Cu toată făptura, îngenunchiată de pământ.

Învins își plânge, neostoita zare
Și luminișul îndepărtat,
La care amarnic a visat,
În nesfârșita-i închisoare,
Și falnicul Sălaș,

Dorul de primăvară, jefuit în imaș.
Cu ochiul strâns măsoară
Puținul ce-a rămas:

O biată ființă slabă
Sau mai puțin, o jalbă,
Purtând un trofeu,
Hărțuită de-o viață mereu și mereu,
Gonită din urmă de iscusitul Vânător,
Nemilosul țintaș, atotstăpânitor,
Ce dornic de-o pradă,
Iscodește, momeste, mai aruncă o nadă

Ea, mult temătoarea făpturăcu spaima-n măsură,
Ocolind peste șant,
Sărind peste-o lesă-nțelepită;

Nicum nu se mai lasă
Ademenită spre aurita Plasă,
Cu șerpuitoare poteci,
Dureros încă o arde
„brățara de aur”
Din palatele reci...

Doar febra din suflet nu scade
Și dorul de Codru mai tare o arde,
Ciuta îmbătrânită, în luna lui april,
Căutându-și urma din visul copil.

Un singur gând o scurmă,
Țintește un singur Țel
Să se-ntoarcă să moară
Liberă și stăpână
Sub falnicul cer!

Cântare curmată

Tu viață și cântec, tu spor
Bună și sfântă și dragă tuturor,
Din al meu sânge și carne și viu,
Putere de zbor, necuprinse-n tăriu;
Și sfat și baladă și iubire și mirt;
Și râset și plânset, și dor de pământ;
Avânt și Lumină...

Să fii tocmai Tu
Cântarea curmată,
Cu Templul scufundat în ruină,
Descununată de Cuvânt
De Torța ce, numai cu o zi înainte,
Sta să plescească prin forța
Atâtor ani lumină,
Măreață, fierbinte.

Tu necuprinsule Stejar
Mi te-ai lăsat ciuntit de daltă,
Împins spre Arcan
Și transplantat spre o nouă laltă
Înjghebată dincolo de hotar.

E, vai, Tunelul prea strâmt
Și-acoperișul prea greu
Se geme nescrisul torid
Înfiorat adânc, tumultos
Sub frumusețea Suflului tău.

Nu, nu! N-ai plecat. Ești și rămâi mereu
Curcubeu răsfrânt, să te adapi
Din bogura sufletului meu!

Ești lângă parcul înalt fiindcă vrei
Povara nețărnuirii pe umeri s-o iei

Nectar de nemurare din răua străbunilor tăi!
Doar ai înnoptat alături de ei,
Fiindcă-ai vrut să durezi
Zefir din pulbere de stea
Să-mi luminezi peste noaptea grea
Încrâncenatele zăpezi!

Purificare

***Motto:** Am îmbătrânit într-o copilărie veșnică
Și m-am trezit copil, într-o pădure bătrână!*

Învață-mă statutul florilor,
Să-ți pot vorbi în miresme;
Dezleagă taina petalelor,
Să-ți răspund în nuanțe!

Lămurește-mă în limba păsărilor
Și-am să-ți freamăt nopțile
În tril legănat și vioi.

Dăruiește Pacea Hotarului nesfârșit
Unde se păstoresc
Doruri de-albastru și-azur...

Apoi te închină bătrânul Munte
Și voi renaște, prin creștete mărunte
Întru sfidarea vechiului ghem

Sacrifica-vei ochiul de rouă
Din clipirea primului Luceafăr
Pentru a mă reîntoarce mai vie
Mai nouă
În lumina tremurătoare-n eleșteu
Din zâmbetul copilului prin care
Râde Dumnezeu!...

Fă-mă Doamne

Fă-mă, Doamne o pasăre,
Și-mi acoperă aripa sfârțecată cu pene!

Fă-mă un fir de iarbă,
Într-un colț de pădure,
Să pier odată cu anotimpul meu,
Într-o deplină uitare;

Fă-mă un copac rămuros,
Într-o răscruce de drum,
Umbra mea să acopere
Arșița călătorului pribeag

Sau...fă-mă un nor cu ploaie
Mănoasă, din largul câmpiilor,
Răvășite de arșiță;

Un bob de grâu
Pentru mâna beșicată de trudă,
O ciută în libertatea crângului nesfârșit,
O ciutură plină
Pe buzele cumpenei din hotar

Un puf de păpădie, sub crângul zefirului de seară
Între toate vietățile pământului
Numai om să nu fiu!

Două surori

Două surori gemene
S-au întâlnit în răscruce,
Sub semnul de cruce:
Una cu față de Răsărit,
Țesând zorile tremurătoare, jucăușe,
Alta cu fața spre Apus,
Torcând țințurii nopții,

Ghemuiți în cătușe;
Una pleacă să are, să semene, s-adune
Blagoslovind Mana,
Alta sosită să secere,
Argintul să-l scurme,
Adunând cenușa din Urne;
Una cântând veselă
La pâraul din Vale,
Alta ademenind, printre bobi,
Labirintul din Deal.

Două surori răsărite dintr-un Trunchi
Pornite în Lume
Să-și vămuiască Rostul
Sau să-și rostuiască vremuirea.
Flori roșii, cu spini ucigători
Sau lăcrămioare albe, îndumnezeite!

Două chemări
Două vibrații
Două culori:
Într-o trecere imperceptibilă

Două opțiuni
Două noțiuni
Între două Limite

Două surori vitrege
Crescute în Lumină,
Fiecare cu altă Grădină.
Acoperind o... ruină!!!

Să mai fii

Să mai fii puțin din fiecare:
Să mai fii Pădure
Izvor sau ... Zare

Nesfârșitele plaiuri

Să mai fii Munte,
Să mai fii văzduh,
Să mai fii Duh;

Să mai fii Doare
Să mai fii Dor
Sau doar un simplu pom,
În ceasul de Om
În veacul de Foc,
Cu licărirea slabă de noroc!

Să mai fii Pământ;
Printre holdele înalte,
Să mai fii Boare
Sau ... Vânt

Să fii Doina
Ce arșița profundă alină
Sau Zefirul diafan
Ce subțiază și transformă o Vină

Frunză, Sămânță sau Fruct
Zumzet și Zbor
Pentru Noul Început

Răsăritul, Zenitul
Nelumitul ...

Înțelesul venit printr-un Semn
Cu fiorul revenirii
Spre mirosul de lemn.

(Din manuscris)

GHEORGHÎȚA MĂLEANU

Bărbățești – Vâlcea

Să ne cinstim țăranii

Să ne cinstim țăranii cu „Bună dimineața”,
S-aducem spor în inimi, să se lumineze zarea,
Că, peste tot pământul, prin ei trăiește viața,
Ei sunt și începutul, și soarele și marea.

Ei știu să cânte doine și povestesc balade,
Și snoave spun zâmbind sub cerul lor senin,
Și sunt curați la suflet și ce frumos le șade
Purtând în graiul țării cămășile de in.

Prin ei se naște-n vremuri și crește muncitorul
Și apele s-adună și stelele răsar,
În albia de lanuri se leagănă ogorul,
Ca boabele cu roduri să se-nfrățească iar.

.....
În calea lor natura în aur se îmbracă,
Și flori de sânziene în strămoșescul grai,
Țăranii mei adună buchete ca să facă
Și mai frumoasă viața pe-al nostru mândru plai.

Zânele

Inimioară, inimioară
Să nu ieși din piept afară,
Mai îngăduie puțin,
Că nu e paharul plin.

A fost plin dar într-o seară
L-am uitat pe prispă-afară,
La miezul nopții veniră
Zânele și mi-l goliră.

L-au golit de răutate,
L-au umplut cu bunătate,
Să beau să capăt răbdare,
Pe pământul ăsta mare.

Și versurile zboară

Și versurile zboară ca fulgii de zăpadă,
Și de pe cerul minții le simți că vin grămadă,
Dar dacă nu ești gata ca să le prinzi în gând,
În lumea lor de basme, se pierd mereu zburând.

Și eu trecând prin lume atâta am pierdut
Eram în zborul vieții și crudă la-nceput.
Acum, m-am copt la minte și dacă simt zburând
Pe cerul minții mele un vers îl prind în gând.

Și trec prin călimară o ramură de viță,
Să-ntinerească iară cămașa cu altiță
Și cântecul și versul și doina strămoșească
Se prind ca-n vremea veche în hora românească.

(Din vol. **Cămașa românească**,
Ed. Centrul Creației
Populare Vâlcea, Râmnicul
Vâlcea, 1997)

NICOARĂ IOAN

Phoenix – S.U.A.

Pribeag printre cuvinte

Pribeag am fost mereu printre cuvinte,
Cele de-acasă și din alte părți,
M-aduc Aici aducerile-aminte
Între aceste firave coperti.

Pribeag am fost și mă întorc în tindă,
Acolo-n Crângul meu de Sohodol,
Unde lumina pâlpâie sub grindă
În lampa maicii mele, de petrol.

Primiți-mă, eu cel plecat în lume
Din Apusenii mei fără de soț,
Primiți-mă în suflet și în nume,
În numele acestui Neam de Moți.

.....

Pribeag am fost mereu între cuvinte,
Pribege-au fost cuvintele prin mine,
Pribeag voi fi mereu de-acu-nainte,
Cuvântul meu nepribeget rămâne.

Căsuța noastră

Să te prăvăli aștepti acum
Căsuță albă de demult,
Pereții sunt deschiși la drum
Și coperișul nu-i mai scut.

Se cerne ploaia prin șindrilă
Și talpa de târnaț s-a dus
Și-mi vine să îți plâng de milă
Și tu nimic nu ai de spus?!

Stai singură, tăcută-n ploaie
Și te topești pe zi ce trece,
Pe frunte-acum îți curg șiroaie,
E ploaia toamnei, ploaie rece.

Ți-aștepti sfârșitul în tăcere
Lăcaș al mărturiei mute
De bucurie și durere
Și-al amintirilor pierdute.

Acolo-n sat

Adesea în liniștea nopții, când toată lumea doarme dusă,
Îmi vine-n pragul casei mele, copilăria mea apusă.
Îni bat încet la ușă gânduri și-mi intră-n casă tot mai multe,
Mai toate vin ca să mă cheme, acolo-n satul meu de munte.

Acolo unde câmpul, dealul, țesute sunt numai cu flori,
Cum nu-i țesută țesătură, cu-așa mândrie, vii culori.
Acolo unde-i apa rece și murmură-n frunziș, și-i pură,
Acolo unde luna iese, ușor de dup-un colț de șură.

Mai cristalin e cântul mierlei, când înserarea se coboară,
Mai dulce cântă ciocârlia, deasupra plugului ce ară.
Iar badea care ține plugul și mână boii liniștit,
Cântă o doină mai frumoasă, cum nicăieri n-am auzit.

Acolo-s și străbunii mei, stau înfrățiți cu glia,
Mă poartă dorul lângă ei, s-aud iar ciocârlia.
Acolo unde și-o măicuță, ce-a legănat cândva un prunc,
De-accea-n satul de la munte, de-abia aștept ca să ajung.

Seară de primăvară

Când soarele se ascundea,
În deal după pădure
Și zvon de clopot se-auzea
Ori sunet de secure.

Când oi veneau de la păscut,
Din deal ori dinspre vale,
Plugari cu oalele de lut,
Pocnind din bici pe cale.

Și se-auzeau copii strigând
Trăgând spre case-alene,
Nu voi putea uita nicicând
Frumoase sânziene.

Petale albe pe sub peri
Și greierii din colnic,
Și farmecul acelor seri
Cu cântece de tulnic.

Apoi când noaptea se lăsa,
Și cuprindea tot satul,
Târziu, un câine mai lătra
Mă-nfiora lătratul.

În deal, o lampă a clipit
Ici una, colo două
Și peste satul adormit
Ieșise lună nouă.

Mai Țineți minte...

Mai Țineți minte, voi coline și tu pădure de la munte,
Cum ne-nfrățirăm într-o vreme, pe creasta stâncilor cărunte?
Venea adesea căprioara, acolo-n desul tău brădet,
Zburau și fluturi prin poiene, iar eu mergeam încet, încet.
Pășeam peste-un covor de flori și nu-ncetam să le privesc,
Vedeam în ele dulci comori, vedeam ceva Dumnezeiesc,
Se auzea cântec de păsări și murmurul unui izvor,
Iar mai la deal, o veveriță mânca alune pe-un răzor.
Dar valul și vârtejul vieții, m-au izgonit de lângă voi,
Aici spre pusta ungurească, unde nu sunt nici pițigoi.
Așa-mi fusese scris pe semne, de mâna nevăzută-a sorții,
Azi resemnat, privesc pedeapsa și mă cufund în somnul morții.

Arizona

Cu cactușii-ndreptați spre cer
Cerșind un strop de ploaie,
Semințele se coc și pier
Li se usucă a lor ser
Și crengile se-ndoaie.

Trec lunile, uscate trec
Cu cerul ca oglinda,
Călduri, călduri ce se petrec
Pământul este tot mai sec,
Tot mai fierbinte-i tinda.

Nesfârșitele plaiuri

Nu poți afară ca să stai
Te frige stâncăraia,
Suntem numai în luna mai
Și-n fierbânțeleala asta, vai!
N-ar viețui nici gaia.

Pe sub hățșuri stau pitite
Șopârle mari cât napu'
Gângăanii... fiare flămânzite
Pe sub pământ stau risipite
Nici șerpilor nu-și scot capu'.

Preferă luna ca să iasă
Că luna nu te frige,
Și-atunci și tu mai ieși din casă
S-admiri o noapte-așa frumoasă
Pe nume să te strige.

Și să visezi la nopți cu lună
De-acolo din Carpații tăi,
Să vezi și ploaie și furtună
S-auzi cum cântă vântu-n strună
Și apa murmurând pe văi.

(Din vol. **Pribeag printre
cuvinte**, Ed. Gutenberg,
Univers, Arad, 2004)

VASILE BARBU

Uzdin – Serbia

Frații regăsiți

Am greșit Tată, Sfinte
Mult prea mult ca să ne ierți
Și din a noastre necuvinte
Ieșit-au huli, ieșit-au cerți.

Vii și-au uitat părinții
Maicile copii lor
Îndepărtatu-s-au și sfinții
Cu durere și cu dor.

Zbuciumul cuprinse țara
Cucuvelele doar trâmbițau
Lupii ne sfârtecau, amara
Soartă de hamal, urlau.

Și din această disperare
O rugăciune – murmur porni
Către neam și către zare
Că-n tine Tată ne-om uni.

În Tine, ne-e mândrul Voroneț
Plânșii munți, falnici Carpați
În Tine e Mihai, Ștefan măreț
În Tine ne-om regăsi ca veșnici frați.

Cântec get

Din piscurile înzăpezite
Călare pe razele tomnatice
Și goniți de stâncile – strigoi
Coborau spre Valahia
Turme, turme, turme

Lătratul câinilor lupi
Era limba,
Crivățul – cântecul
Și furtunile – hodine
Acestor păroși blonzi
Ce presărau
Orizonturile largi
Ale vremurilor înainte de Crist.

Cu pielea de lup
Își scuteau corpul
Și cu zer își ospătau
Aprigii năvălitori.
Cu inima și dorul îi întâmpinau
Iar apoi cu Salmos în crez îl blestemau
Geta bocea până-n zorii zilei
Și totul se prindea
Apoi turmele, turmele, turmele-și
Continuau drumul.

Spovedanie

Iartă-mi Tată, Doamne sfinte,
Îndrăzneala, anii, tremurarea,
Dar nu mă mai pot singur minte
Tată, sufletu-mi apasă durerea.

C-am trecut prin ceți și nouri
Fără Tine, fără fapte
Prin metafore și necuvinte
Doar cu pofte și cu doruri.

Iar acum lăsându-mi plânsul
Pe o filă albă, neagră
Iartă-mi Tată, doru-ntrânsul
Noaptea, viața mea fugară.

Ocolit-am cerul, denia
Și m-am mângâiat cu vântul
Și nici azi nu am puterea
Să-mi spun chiar pe nume dorul.

Și e dor, Preasfinte Tată,
Libertate ce mă ține
Legea asta, Tu mi-o iartă
Căci e fără asemănare, și Tată, doar – iubire.

Crucea uitării

Doamne, câte-n lume le-am descris
Cu dor, cu amar, în albul vers.
Numai despre tine n-am așternut cuvânt,
Cruce uitată, izvorâtă din pământ.

Ascunsă-n sulfină, luminată de lună,
Biruință lăsată-n paragină,

Udată doar de ploi și rouă,
Popas pentru gândac și vrăbioară.

Acum doresc ca la sfintele tale picioare
Să depun și eu o floare,
Să cer iertare, să spun o rugăciune
Pentru ce-a fost și ziua de mâine.

Flacăra de adevăr

Poeților lumii

Vă fac vinovați
De tot ce mișcă
De tot ce există.

Și nu știi de ce?
Sunteți vinovați
De toate lucrurile,
De tot universul,
De lumânări, de sinceritate,
De toxine, de întoarceri,
De rătăcirii,

Dar vina noastră
Sunt doar cuvintele
Speranța și dragostea din ele.
Ele dor
Și nu iartă
Căci sunt mereu și totdeauna
Altceva.

(Din vol. **Drumuri de spice**,
Ed. Glasu, București, 1996)

Cuprins: Plaiurile Hunedoarei

AUGUSTIN BRIA

◆ Munții noștri	6
◆ Despre țară vă vorbesc	7
◆ Cine vrea	8
◆ Uniți ca frații	8
◆ Balada omului	9
◆ Soarele și luna	10
◆ De dragoste și de dor	11
◆ Colind de Anul Nou	12
◆ Pomul	13
◆ Răsare luna	13

IOAN BUȘTEA

◆ Statornicie	14
◆ Bat clopote	15
◆ Codrule frate	16
◆ Amintiri în toamnă	17
◆ Satul meu	18
◆ Nostalgie de primăvară	19
◆ Te-am iubit copilărie	20
◆ Cântă cucul	21

SIMION COLCER

◆ Către cei dragi	22
◆ Primăvara	23
◆ Doină	24
◆ Așteptare... ..	24
◆ Streiul	25
◆ Amărăciune	26
◆ Nostalgia satului	27
◆ Frunză verde	28
◆ Chemarea lui Horea	29

ILIE EREMIA

◆ Puterea iubirii	30
◆ Toamna	31
◆ Frunză verde foi de prun	32
◆ O scrisoare către tine	33

MARINELA ILIA

◆ Primăvara	34
◆ Lacrimi și suspin	35
◆ Floare de sulfină	36
◆ Ciobănașul	36
◆ Salcâmul	37
◆ Pe creanga de alun	37
◆ Nostalgie	38

Nesfârșitele plaiuri

◆ Tărani	39
◆ Spectacol de culoare	40
◆ Dulce vis	40
HORIA FĂNIȘ	
◆ Chemare străbună	41
◆ Poetul	42
◆ Rugăciune	43
◆ Reîntoarcere	44
◆ Dor de sat	45
◆ Tata	46
◆ Sat și oraș	47
◆ O altfel de glie	48
◆ Grâul	49
◆ Dor nespus	50
HOREA VIOREL FODOR	
◆ Doamne grea e crucea mea	51
◆ Speram să urmeze un bine	52
◆ Ești tot ce vreau eu	53
◆ Mă întreb mereu	54
◆ Ai vrut să fiu necunoscut	55
◆ Mergând pe drum agale	56
◆ Eu nu știu vrerea ta	57
ANA BORZA LEPĂDATU	
◆ Bobul de grâu	58
◆ Acasă	59
◆ Copii	60
◆ La cumpăna dintre ani	61
◆ Doină la izvor	61
◆ Regina nopții	62
◆ Seceriș cu bucurie	63
SÂNZIANA MOLDOVAN	
◆ Fetele frumoase	64
◆ Frumoasa-i pădurea	65
◆ Iubirea de țară	66
◆ Un dor pribeag	67
◆ Zadarnic	68
◆ Mi-e dor	69
◆ Drag mi-i vara câteodată	70
◆ Drag mi-e să cânt, să doinesc	71
◆ Mândru joaca moaștele	72

Prietenii din alte plaiuri

LUCREȚIA GORDEȘ – Feneș – Alba	
◆ Cuvânt către cititor	74
◆ Ardealul	75
◆ Singur pe pământ	76
◆ Cântec de plecare	77

◆ Floare albă a crinului	78
◆ Fusul	79
◆ Colo-n vale peste deal	80
◆ Laudă fiilor satului	81
IOAN LASCA – Șiria – Arad	
◆ Ardealul	82
◆ Poezia românului	83
◆ Eminescu	84
SABINA ȘERBAN – Frumușeni – Arad	
◆ Odă țaranului român	85
◆ Seară de primăvară	86
◆ Țărâncă	87
◆ Bătrânul cais	88
◆ Cântec de dor	89
◆ Eminesciană III	90
◆ Din lutul sfânt al gliei	91
◆ Pasărea măiastră	92
◆ Cireșul	92
◆ Dor de sânziene	93
ILIE DOBRE – Săpata de Jos – Argeș	
◆ Floare mândră-i busuiocul	94
◆ Cât e frăția curată	95
◆ Pentru fii satului	96
◆ Drag mi-e câmpul înverzit	97
◆ De ziua Rusaliilor	98
◆ Lume, lume ce-ai cu mine?	99
◆ În pădurea de la Saru	100
◆ Gătește-te, măi mireasă!	101
◆ Neicuță-am luat bun rămas	102
◆ Spune maică adevărat	103
IOANA PRECUP – Oradea – Bihor	
◆ Balada Văii Ursului	104
◆ Pe nemărginitul cer	110
◆ Când voi călători	111
◆ Cioburi de stele	112
◆ Oaza	112
◆ Vis cu păsări albe	113
◆ Cuvântul veghează	113
◆ Nu-mi trezesc inima	114
VASILE DÂNCU – Runcu-Salvei – Bistrița	
◆ Sat între dealuri	115
◆ Simple propoziții	116
◆ Frunză verde	116
◆ Cântec	117
◆ Dorință	118
IOSIF CIREȘAN-LOGA – Reșița – Caraș	
◆ Rugăciune	119

Nesfârșitele plaiuri

◆ Ochii mei tot plâng	120
◆ În țara mea	121
◆ Martirii	122
◆ Vremurile	123
NICOLAE GHEJU – Soceni – Caraș	
◆ La păscut	124
TIBERIU POPOVICI – Reșița – Caraș	
◆ Rugăciune	126
◆ Plânge pământul	127
◆ Țăranii nu mor	128
◆ În țara unde	129
◆ În lumea asta nouă	130
GHEORGHE ȚEPENEU – Reșița – Caraș	
◆ Scrisoare către sat	131
◆ Satul meu	133
IOAN PATRAȘCU STAN – Zorlențiu – Caraș	
◆ Primăvară	134
◆ Poetul cântă	135
◆ Să nu plecăm!	135
◆ Noapte de iarnă	136
◆ Iartă-mă pământule	137
◆ Slugă fără simbrie	138
ELENA FECIORU-SCÂNTEIOARĂ – Bilciurești – Dâmbovița	
◆ Tristeți, tămăduind cuvinte	139
◆ Nerostite poeme	140
◆ De câte ori cuvântul	141
◆ Chemarea naturii	142
◆ Triumf	143
◆ Drum spre dimineată	144
ANTON I. ANTONIE – Craiova – Dolj	
◆ Cântec	145
◆ Nașterea poetului	145
◆ Vânătoare	146
◆ Secerătorii	146
◆ Lut	147
MARIA MĂRGINEAN – Toplița – Harghita	
◆ Pasărea vieții	148
◆ Trepte	149
◆ Castanul	150
◆ Rugă	150
◆ Cântec de înstrăinare	151
◆ Dorurile mele	152
◆ Dor de sat	153
◆ Ograda bunicii	154
◆ Nostalgie nevindecată	155
◆ Cântec mamei	156
MARIA BUCIU-CRIȘAN – Sânmihaui de Pădure – Mureș	
Istoria țării	157

◆ Doină	158
◆ Pasiune și sudoare	159
◆ Cele de trebuință	160
◆ Câte doruri	161
◆ Icoană	162
VICTORIA FODOR-DEMIAN – Petriș Vale – Deda – Mureș	
◆ Pentru cei ce vor cânta	163
◆ Scrisoare	164
◆ Cântec	165
◆ De dor	166
◆ Ciobănaș	167
◆ Eu sunt țărancă	168
RAFILA MOLDOVAN – Idicel-Pădure – Mureș	
◆ Popor român	169
◆ Codrule frunză frumoasă	170
◆ Firicelul de bumbac	171
◆ Veniți copii iarăși pe-acasă	172
◆ Dorul	173
EMILIA SORLEA – Petriș Vale – Deda – Mureș	
◆ Dor de sat	175
◆ Sunt țărancă	176
◆ Mai demult	177
◆ Pădure verde de fag	178
ALEXANDRU GĂINA – Dămuc – Neamț	
◆ Ceahlăul	179
◆ Un om pe lume	180
◆ Sună buciul	181
◆ Când ți-o fi, mândro, mai greu	182
◆ Româncuța din povești	183
GEORGETA GROȘESCU – Provița de Jos – Prahova	
◆ Coboară primăvara	184
◆ Pe căderi de petale	184
◆ Uneori timpul	185
◆ Până la drumul poeziei	185
◆ Cruce plângând	186
◆ Splendoare de senin	187
◆ Mă încurc în cântul poeziei	187
◆ Au înflorit trandafirii	188
◆ După cioporul de stele	188
◆ Pe-o altă cărare	189
MARIETA MATEI – Provița de Jos – Prahova	
◆ Crucea din marginea satului	190
◆ Aștept mila ta	191
◆ Prin ochelarii serii	192
◆ Vin colindătorii	193
◆ Într-un colț de albastru	194
◆ Șeară de mai	195
◆ Împăcare	196
◆ În treacăt, toamna	197

Nesfârșitele plaiuri

ȘTEFANIA NEDELCU ENE – Ploiești – Prahova

◆ Timpi	198
◆ Tandem	199
◆ Peste drum	200
◆ Leac	201
◆ Ritual	201
◆ Vis	202
◆ Ca o mânășă	202
◆ Brățări	203
◆ Vindecări	203
◆ Aprilie	204

CALBĂU GHEORGHE – Orțișoara – Timiș

◆ Traista fermecată	205
◆ Împărăția tăcerii	206
◆ Precum poemul cel nescris	207
◆ Închinare	208
◆ Izvorul	209
◆ Țăranul	210
◆ Bătrânul poet	211
◆ Sate mândre	212
◆ Condeiu meu	213
◆ Vă zăresc cu ochii minții	214

MARIA MÂNDROANE – Timișoara – Timiș

◆ Libertate după gratii	215
◆ Cântare curmată	218
◆ Purificare	219
◆ Fă-mă Doamne	220
◆ Două surori	220
◆ Să mai fii	220

GHEORGHITA MĂLEANU – Bărbătești – Vâlcea

◆ Să ne cinstim țăranii	223
◆ Zânele	223
◆ Și verșurile zboară	224

NICOARĂ IOAN – Phoenix – S.U.A.

◆ Pribeag printre cuvinte	225
◆ Căsuța noastră	226
◆ Acolo-n sat	227
◆ Seară de primăvară	228
◆ Mai țineți minte... ..	229
◆ Arizona	229

VASILE BARBU – Uzdin – Serbia

◆ Frații regăsiți	232
◆ Cântec get	232
◆ Spovedanie	233
◆ Crucea uitării	233
◆ Flacăra de adevăr	234

ISBN 978-973-622-538-3

9 789736 225383

